

Kate Quinn

A VADÁSZNŐ

A rettenthetetlen és karakán Nyina Markova azonnal beleszeret az első repülőgépbe, amelybe belebotlik a szülőhazájában, a rideg teleiről ismert tajgán. Amikor a náciok megtámadják a Szovjetuniót, mindent kockára téve csatlakozik a legendás Éjszakai Boszorkányok bombázóalakulathoz. A múlt keze azonban érte nyúl, ezért hazáját és szerelmét hátrahagyva az ellenség vonalai mögé kényszerül, ahol a Vadásznő néven ismert náci gyilkos egyik célpontja lesz. De a préda megmenekül, és vadászatra indul. Ian Graham brit haditudósító a fronton töltött évek után náci vadásszá válik, hogy a nürnbergi perekhez leszállítsa a háborús bűnösöket. Egy személy felkutatásával azonban meggyűlik a baja. A Vadásznő néven ismert ragadozó nyomát társával, Tonyval hiába kutatja. A siker érdekében az ádáz és fegyelmezett nyomozó szövetségre lép az egyetlen túlélővel, aki megúsza a Vadásznővel való összecsapást: Nyinával. A tizenhét éves Jordan McBride-nak, aki a háború utáni Bostonban ér a felnőttkor küszöbére, feltett szándéka, hogy fotós legyen. Nagyon fellelkesül, amikor rég megözvegyült apja váratlanul egy új menyasszonyt hoz a házhoz. Az éles szemű Jordan a Leica nélkül egy lépést sem tesz, így váratlan pillanatokban kapja lencsevégre a csendes német özvegyet és annak személyes tárgyait. A fényképek pedig nem hazudnak, és a gyanú egyre erősebb... valami lappang a mostohaanyja múltjában. Az eltemetett rejtélyek veszélyeztetnek mindent, ami Jordannek drága, még a mostohatestvére, Ruth életét is.

KATE QUINN így mesél az írásról: „Világéletemben imádtam a történelmet, és reményeim szerint sikerül ezt az imádatot megosztanom önökkel. Túlságosan is gyakran jutunk arra a gondolatra, hogy a történelem unalmas, egyhangú, nem áll másból, mint dátumok és helyszínek felsorolásából. Szeretném megmutatni a könyveimben az életet, a nevetést és a humanitást, amely áthatja közös múltunkat. Függetlenül attól, hogy az I. világháborús Franciaországról, a II. világháború utáni Londonról, az ókori Rómáról vagy a reneszánsz Itáliáról írok, azt szeretném elérni, hogy a történeteim megnevettsék, aztán megríkassák, majd megint megnevettsék az olvasókat.”

TUDJON MEGTÖBBET A KÖNYVRŐL.

www.katequinnauthor.com

www.facebook.hu/dreamvalogatás

„Ez a lenyűgöző történelmi regény, amely kérdés nélkül felkelti majd a II. világháborús művek rajongóinak figyelmét... Tele van utalásokkal az orosz folklórra, élvezetesen szellemes évődéssel, Kate Quinn frissítően elkerüli az elcsépelet témákat, és közben tökéletesen fest le előttünk három megható, kiszámíthatatlan történetet, és arra biztat, hogy merjünk szembeszállni a legnagyobb félelmeinkkel is.”

Booklist

„A szerző letehetetlen történettel ajándékoz meg bennünket, amelynek a cselekménye gyilkolás és megtorlás körül forog. Ez az izgalmas történelmi thriller hűen ábrázolja, miként küzdenek emberek a balsorssal, és hoznak áldozatokat, miközben igazság- és bosszúvágy hajtja őket.”

Publishers Weekly

„Kate Quinn zseniálisan szövi egybe egy bátor, orosz bombázó-pilótánő történetét két náci vadászéval, valamint egy fiatal, bostoni lányéval, aki a legképtelenebb helyeken néz farkasszemet a gonosszal. Az eredmény egy lenyűgöző mese ragadozóról és prédáról, bűnről és bűnhődésről, valamint az igazság örök erejéről. Telitalálat!”

Barnes and Noble

„Készüljenek fel egy delejező könyvre! Ez a regény mesterien szippantja be az olvasót, és nem ereszti. Újabb ragyogó történelmi regény az utánozhatatlan Kate Quinntól.”

Amazon

„A *Lisbeth Salander* érdes, ám egyszersmind sérülékeny előképeként megjelenő *Nyina* háttértörténetének sokszínűen bemutatott részletei alapos kutatómunkáról árulkodnak. Quinn nyelvezete megidézi a korszakot, és mint olvasók, jól érezzük magunkat a karakterei társaságában.”

Kirkus Reviews

Kate Quinn

A
VADÁSZNŐ

— részlet —

*Mont Blanc
válogatás*

PROLÓGUS

1945 ősze

Altaussee, Ausztria

Nem volt hozzászokva, hogy vadásznak rá. A tó felszíne palaszürkén csillogott előtte. A nő tekintete végigsiklott rajta, miközben kezét lazán az ölében tartotta. Mellette a padon egy összehajtogatott újság hevert. A szalagcímek mindegyike letartóztatásokról, elhalálózásokról és közlő perекről adott hírt. Azt írták, a perek Nürnbergben lesznek. A nő sosem járt ott, de ismerte a férfiakat, akiknek bíróság elé kellett állniuk. Néhányuknak csak a nevét hallotta, mások barátságosan koccintottak vele a pezsgőspoharaikkal. Befellegzett mindannyiuknak. Béke elleni bűncselekmények. Emberiség ellen elkövetett bűnök. Háborús bűntettek.

Milyen törvény szerint? – ordította volna legszívesebben a nő, ökölbe szorított kézzel hadonászva az igazságtalanság miatt. *Milyen jog szerint?* De a háború véget ért, és a győztesek kivívták maguknak a jogot, hogy eldöntsék, mi a bűn, és mi nem az. Mi az emberiség, és mi nem az.

Az emberséges dolog volt – gondolta a nő –, *amit én csináltam. Könyörületes dolog.* De a győztesek ezt soha nem fogják elfogadni. Ítélezni fognak Nürnbergben, és utána mindörökké arról, hogy mely, a múltban törvényes cselekedetei miatt érdemel egy férfi kötelet a nyakába.

Vagy egy nő.

A nő megérintette a torkát.

Menekülj! – gondolta. Ha megtalálnak, ha rájönnek, mit tettél, kötelet tesznek majd a nyakadba.

De hová menjen ezen a világon, amely elvett tőle mindent, amit szeretett; amelyet a vadászó farkasok uralnak? Valaha ő volt a vadász, most pedig ő a préda.

Akkor rejtőzz el! – gondolta. Rejtőzz el a bozótban, amíg el nem mennek melletted!

Felkelt, és céltalanul sétálni kezdett a tópart mentén. Fájdalmasan ötlött fel benne a Ruzsalka-tó, a lengyelországi menedé-
kének emléke, amely immár romokban állt, és elveszett számára. Kényszerítette magát, hogy továbblépdeljen, egyik lábát tegye a másik elé. Nem tudta, hová megy, csak azt, hogy nem hajlandó itt lekushadni, félelemtől dermedten, amíg el nem csípi, hogy a hamis igazságszolgáltatásuk mérlegére tegyék. Lépésről lépésre erősödött benne az eltökéltség.

Menekülj!

Rejtőzz el! Vagy halj meg!

A VADÁSZNŐ

IAN GRAHAM

1946 ÁPRILISA

A VADÁSZNŐ

IAN GRAHAM

1946 ÁPRILISA

HAT LÖVÉS.
Hat lövést adott le a Ruzsalka-tó partján, és nem próbálta palástolni, hogy mit cselekszik. Miért is tette volna? Hitler birodalmi államának szétporladása, amely miatt ő majd kénytelen lesz az árnyékba menekülni, még váratott magára; ez a végzet még néhány évvel odébb volt. Azon az éjszakán a lengyel hold alatt megtehetett bármit, amit csak akart – és hat életet oltott ki hidegvérrel.

Hat lövés, hat golyó, hat holttest hullott a tó sötét vizébe.

A víz mellett bújtak el, didegve, félelemtől tágra nyílt szemekkel – talán a keletnek tartó vonatok valamelyikéről szöktek meg, esetleg a térségben időről időre végrehajtott tisztogatások egyike elől menekültek. A sötét hajú nő rájuk talált, vigasztalta őket, és azt mondta nekik, hogy biztonságban vannak.

Bevitte őket a tó mellett álló házába, és mosolyogva enni adott nekik.

Aztán visszavitte őket a szabadba, és végzett velük.

Talán elidőzött ott egy kicsit, csodálva a holdfényt és a tavat, belélegezve a lőpor illatát.

Az a hat éjszakai gyilkosság, amikor javában zajlott a háború, csak egyike volt a bűneinek. Voltak mások is. Mint az állatokra, úgy vadászott a lengyel munkásokra a sűrű erdőben. A háború vége felé megölt egy fiatal brit hadifoglyot, aki megszökött a stalagjából.* Ki tudja, milyen más bűnök száradnak még a lelkén?

Die Jägerinnek, vagyis a Vadásznőnek nevezték. A németek megszállta Lengyelországban egy SS-tiszt fiatal szeretője volt, nagyszabású partik háziasszonya, amelyekre a tóparton került sor. Talán ő volt a ruzsalka, amelyről a tó

* A hadifogolytáborot jelentő német Stalag szó a Stammlager rövidítése, amely maga is a Kriegsgefängenen-Mannschafts-Stammlager rövidítéseként született.

a nevét kapta – egy halált hozó, rosszindulatú vízi szellem.

Rá gondolok, miközben az újságírók sorában ülök a nürnbergi igazságügyi palotában, és figyelem a háborús bűnösök egyhangúan zajló tárgyalásait. Forognak az igazságszolgáltatás kerekerei; a vádlottak padján helyet foglaló szürke arcú férfiak közülük fognak kerülni. De mi lesz a kisebb halakkal, akik meghúzzák magukat az árnyékban, miközben mi erre

a tárgyalóteremre irányítjuk a reflektoraink vakító fényét? Mi lesz a Vadásznővel? A háború végén eltűnt. Nem érte meg üldözőbe venni – egy olyan nőt, akinek a kezéhez csak körülbelül egy tucatnyi ember vére tapad, miközben milliók gyilkosait kellett megtalálni. Sokan akadtak olyanok, mint ő – kis halak, akiket nem érdemes kifogni.

Ők hová mennek?

Ő hová ment?

És vajon vállalkozik valaki a keresésére?

I. RÉSZ

1. FEJEZET

JORDAN

1946 áprilisa

Selkie-tó, Bostontól háromóránnyira nyugatra

Ki az, apa?
Jordan McBride tökéletesen időzítette a kérdést; az apja meglepetésében összerezett, és nem a tóba, hanem a fejük fölé nyúló juharágra vetette a horgot, Jordan fényképezőgépe pedig *katt*, megörökítette az arcára kiülő komikus borzadályt. A lány elnevette magát, amikor az apja kimondott három-négy szót, majd felszólította, hogy a lánya felejtse el *őket*.

– Igenis, uram. – Természetesen hallotta már az apja összes káromkodását. Így szokott ezzel lenni az ember, ha egyetlen gyermeke a megözvegyült apjának, aki őt viszi magával a szép tavaszi hétvégeken horgászni a fia helyett, aki meg sem született. Jordan apja felállt a rövid stég végén, és kiszabadította a horgászszinórját. Jordan felemelte a fényképezőgépét, hogy készítsen egy újabb képet az apja alakjáról, amely sötéten rajzolódott ki a fák és a víz alkotta, finoman lebegő háttér előtt. Szándékában állt, hogy később eljátszadozik a képpel a sötétkamrában; hátha sikerült megragadnia az elmosódottságot, amitől a levelek olyan benyomást keltenek, mintha még mindig mozognának a fényképen...

– Ugyan már, apa – szólalt meg. – Halljuk, mi van ezzel a titokzatos nővel.

A férfi megigazította kifakult Red Sox sapkáját.

– Ki mondta, hogy van titokzatos nő?

– Az eladód azt állítja, hogy vacsorázni vittél valakit azokon az estéken, amikor nekem azt mondtad, hogy sokáig dolgozol.
– Jordan reménykedve visszatartotta a lélegzetét. Nem tudta felidézni, mikor randevúzott az apja legutóbb. A nők mindig integettek neki a kesztyűbe bújtatott ujjakkal azon ritka alkalmakkor, amikor templomba ment vele, de Jordan csalódására az apja soha nem mutatott érdeklődést irányukba.

– Az igazából semmiség... – A férfi hímezett-hámozott, de Jordan egy pillanatig sem hagyta lóvá tenni magát.

Hasonlítottak egymásra az apjával; elég fényképet készített ahhoz, hogy lássa a hasonlóságot: egyenes orr, vastag szemöldök és sötétszőke haj. Míg apja rövidre nyírt haját szinte teljesen elrejtette a sapkája, addig Jordané hanyagul összekötött lófarokban lógott ki a sajátja alól. Most, hogy Jordan közeledett a tizennyolchoz, még a magasságuk is azonos lett; az apja középtermetű volt, ő pedig magas lánynak számított – de túl a fizikai hasonlóságon, Jordan *ismerte* az apját. Hétéves korában, miután az anyja meghalt, csak ketten maradtak. Jordan tudta, hogy Dan McBride mikor készül arra, hogy nagy nehezen valami fontosat közöljön vele.

– Apa! – szólt rá szigorúan. – *Ki vele!*

– Özvegyasszony – mondta végül az apja. Elpirult, ami derűltségre készítette Jordant. – Mrs. Weber három hónappal ez előtt járt először a boltban. – Hétköznapiokon az apja háromrészes öltönyben, hozzáértő régiségkereskedőhöz méltó módon állt a Newbury Street közelében lévő McBride's Antikvitás pultja mögött. – Nem sokkal ezelőtt érkezett Bostonba, és el akarta adni az ékszereit, hogy legyen miből élnie. Néhány aranylánctól és medáltól szeretett volna megválni, semmi rendkívüli, de volt egy szürke gyöngysora, egy szépséges darab. Addig egészen jól tartotta magát, amíg elő nem került a gyöngysor, de akkor sírva fakadt.

– Hadd találjam ki! Nagyon lovagiasan visszaadtad neki a gyöngysort, aztán többet fizetted a maradék holmiért. Szóval végül ugyanakkora összeggel távozott, mintha a gyöngysort is otthagytá volna nálad.

A férfi felcsévelte a horgászsinórt.

– Továbbá még egy vacsoraméhívással is.

– Azt az Errol Flynn-es* mindenedet! Folytasd...
– Osztrák, de tanult angolul az iskolában, szóval majdnem tökéletesen beszéli a nyelvet. A férje ’43-ban halt meg harc közben...

– Melyik oldalon?

– Az ilyesmi már nem szabad, hogy számítson, Jordan. A háborúnak vége. – Dan McBride új csalit tűzött fel a horogra. – Megvoltak a papírjai, hogy Bostonba jöhessen, de nehéz idők jártak rá. Van egy kislánya...

– Csakugyan?

– Ruth. Négyéves, alig lehet szavát venni. Aranyos kis teremés. – A férfi meghúzta Jordan sapkáját. – Imádni fogod.

– Tehát máris komoly a dolog – jegyezte meg Jordan döbben-ten. Az apja nem találkozott volna a nő lányával, ha nem volna komoly a dolog. De vajon mennyire az?

– Mrs. Weber remek asszony. – Dan McBride kivetette a horgot. – Szeretném, ha a jövő héten eljönne hozzánk vacsorázni, Ruthszal. Ott lennének mind a négyen.

Félénk pillantást vetett a lányára, mintha aggódna, hogy az ellenkezni fog. És ő a lelke mélyén érez is némi ellenkezést, látta be Jordan. Tíz éven át csak ketten voltak az apjával, ezalatt úgy összehaverkodtak, ahogyan kevés lány teszi ezt az apjával... A reflexszerű birtoklási vágy mellett azonban megkönnyebbülést is érzett. Az apjának szüksége van rá, hogy asszony legyen az életében, Jordan évek óta tudta ezt. Valaki, akivel beszélgethet, aki rászól, hogy egye meg a spenótját. Valaki más, akire támaszkodhat.

Ha lesz az életében valaki más, talán nem fogja olyan csökönyösen kizárni, hogy egyetemre engedjen téged – suttogott a fejében a gondolat, de Jordan elhessegette. Ez a pillanat arra való, hogy együtt örüljön az apjával, nem pedig arra, hogy a saját szempontjából előnyös változásokban reménykedjen. Ráadásul *tényleg* együtt örült az apjával. Évek óta fényképeket készített róla, és mit sem számított, mennyire szélesen mosolyog a férfi a lencsékbe, az arcán a barázdák magányosságról, hatalmas magányosságról árul-

* A 20. század egyik legnagyobb hatású, ausztrál származású amerikai filmszínésze.

kodtak, amikor kísértet módjára megjelentek az előhívó folyadékban.

– Nagyon várom, hogy megismerjem – mondta Jordan őszintén.

– Jövő szerdán hatkor elhozza Rutht. – A férfi ártatlan képet vágott. – Hívd el Garrettet, ha van kedved. Ő is családtag, vagyis lehetne...

– Ajtóstul a házba, apa.

– Remek fiú. És a szülei odavannak érted.

– Egyetemre fog járni, most, hogy leszerelt a légierőtől. Lehet, hogy nem jut majd túl sok ideje a középiskolás lányokra. Bár elküldhetnél vele a BU-ra – kezdte Jordan. – A fotós kurzusuk...

– Ügyes próbálkozás, kisasszony. – A férfi kipillantott a tóra.

– Nem harapnak a halak. – Ahogyan ő sem harapott rá a csalira.

Taro, Jordan fekete labradorja felemelte az orrát a stégrről, ahol eddig napozott, amikor a gazdája és Dan McBride visszaindultak a partra. Jordan készített egy felvételt az egymás melletti árnyékukról, amely a nedves fára vetült, és eltűnődött, vajon hogyan nézne ki *négy* árnyék. *Istenem* – fohászkodott Jordan az ismeretlen Mrs. Weberre gondolva – *engedd, hogy szeressem*.

Karcsú kéz nyúlt ki a mosolygó, kék szempár alatt.

– Úgy örülök, hogy végre találkozunk.

Jordan kezét fogott a nővel, akit az apja az előbb kísért be a nappaliba. Anneliese Weber apró termetű volt, karcsú, sötét haját fényes kontyban viselte a tarkóján, egyetlen ékszerül egy szürke gyöngysor szolgált. Sötét, virágmintás ruha, kopott, de makulátlan kesztyű, imitt-amott viseltes, szolid elegancia. A nő arca fiatalos volt – Jordan apja azt mondta, huszonnyolc éves –, de a szeme idősebbnek mutatta. Még szép; hadiözvegy volt, kisgyerekekkel, és éppen új életet kezdett egy új országban.

– Nagyon örvendek – mondta Jordan őszintén. – Ő pedig bizonyára Ruth. – A nő oldalán álló gyermek elbűvölő volt; szőke hajfonatok, kék kabát és komoly arckifejezés. Jordan a kezét nyújtotta, de Ruth visszahúzódott.

– Félénk – szabadkozott Anneliese. Tisztán és halkán beszélt, jószerevével német akcentus nélkül. Csak a hangoknál volt érzékelhető némi lágyság. – Ruth világa igencsak a feje tetejére állt.

– Én sem szerettem az idegeneket a te korodban – mondta Jordan Ruthnak. Ez nem igazán felelt meg a valóságnak, de volt valami Ruth arcában, aminek láttán Jordan szerette volna oldani a feszélyezettségét. Szeretett volna képet is készíteni Ruthról – azok a rózsás orcák és szőke varkocsok valósággal lencséért kiáltottak.

Dan McBride elvette a kabátokat, Jordan pedig a konyhába iramodott, hogy ellenőrizze a húspástétomot. Mire visszatért onnan, félredobva a konyharuhát, amelyet előzőleg a dereka köré kanyarított, hogy védje vele a zöld vasárnapi taftruháját, az apja italokat töltött ki. Ruth a kanapén ült egy pohár tejjel, Anneliese Weber pedig sherryt kortyolgatva tanulmányozta a szobát.

– Bájos otthon. Nem jó, ha egy lány ennyire fiatalon az apja házvezetőnője, Jordan, de ez szép munka.

Kedves tőle, hogy hazudik – gondolta Jordan. A McBride ház mindig is rendetlennek tűnt: Boston sikkes peremvárosában magasodó keskeny, háromszintes kőépület volt, meredek lépcsőkkel, kopott és kényelmes kanapékkal és örökösen csálén álló szőnyegekkel. Anneliese Weber nem olyasféle nőnek tűnt, aki jó szemmel nézné, ha bármi is csálén áll; a dereka karómerev volt, minden hajszála rendezett, de azért jóváhagyón pillantott körbe a helyiségben.

– Ezt maga készítette? – A Boston Common ködbe burkolózó fotójára mutatott, amelyen az exponálás látószöge miatt minden túlviláginak, egy álombéli táj részének tűnt. – Az édesapja azt mondja, hogy igen jó érzéke van a... mi is a megfelelő szó... pillanatfelvételekhez?

– Igen. – Jordan elmosolyodott. – Később készíthetek magáról képet?

– Ne biztassa. – Dan a kanapéhoz terelte Anneliese-t, tiszteletteljesen érintve a derekát, és mosolygott. – Jordan máris túl sok időt tölt azzal, hogy lencsén át szemléli a világot.

– Jobb, mint tükröt vagy mozivásznat bámulni – felelte Anneliese váratlanul. – Úgy helyes, ha egy fiatal lánynak nem örökösen csak rúzsokon jár az esze, meg nevetgél, máskülönben buta lányból még butább asszonnyá válik. Iskolában tanulja ezt... a képkészítést?

– Bárhol, ahol módomban áll. – Jordan tizennégy éves kora óta beiratkozott minden fotótanfolyamra, amire futotta a zsebpénzéből, és besomfordált egyetemi előadásokra valahányszor talált olyan oktatót, aki hajlandó volt szemet hunyni afelett, hogy egy ikszlábú középiskolás süldőlány lapul a hátsó sorban. – Tanfolyamokra járok, önállóan tanulok, gyakorlok...

– Komolyan kell vennie az embernek a dolgát ahhoz, hogy jó legyen benne – értett egyet Anneliese. Meleg bizsergés kezdett szétáradni Jordan mellkasában. *Komoly. Jó.* Az apja soha nem tekintett Jordan képeire ilyen szemmel.

– Szöszmötölgetés egy fényképezőképpel – mondogatta a fejét csóválva. – Na, majd kinövöd.

– *Nem akarom kinőni* – felelte Jordan tizenöt évesen. – *Én akarok lenni a következő Margaret Bourke-White.*

– *Margaret Kicsoda?* – kérdezte akkor válaszképpen az apja nevetve. Kedvesen, szeretetteljesen nevetett, de mégiscsak nevetett.

Anneliese nem nevetett. Jordan fényképeit nézte, és elismerőn bólintott. Jordan első ízben engedte meg magának, hogy megízlelje a szót: *mostohaanya...?*

Az étkezőben Jordan vasárnapi porcelánnal terített; Anneliese a régiségkereskedésről faggatta Dan McBride-ot, miközben mindemből kényesen válogatva szedett a tányérjára.

– Ismerek egy kiváló módszert, amitől a színezett üveg csillogóvá válik – jegyezte meg, miközben a férfi egy Tiffany-lámpakészletről beszélt, amire egy hagyaték kiárúsításakor tett szert. Miközben Jordant hallgatta, aki az iskola közelgő tavaszi báljáról mesélt, csendben megigazította Ruth kezében a villát. – Egy ilyen csinos lánynak, mint maga, biztosan van udvarlója.

– Garrett Byrne – mondta Dan, mielőtt Jordan megszólalhatott volna. – Kedves fiatalember, a háborúban pilótaként szolgált. Vasárnap majd találkozik velem, ha lesz kedve elkísérni bennünket misére.

– Szívesen tenném. Nagyon igyekszem barátokat szerezni Bostonban, a szomszédok között is. Minden héten járnak?

– Természetesen.

Jordan köhintett a szalvétájába. Alig-alig mentek az apjával misére évente kettőnél többször, karácsonykor és húsvétkor, ám

Dan McBride, ahogy most ott ült az asztalfőn, határozottan ájtatosságot árasztott. Anneliese szintén ájtatosságot árasztva elmosolyodott, Jordan pedig azon merengett, hogy az emberek az udvarlási szakaszban igyekeznek a legmegnyerőbb arcukat mutatni. Láta ezt minden nap az iskola folyosóin, és nyilvánvalóan nem volt más az idősebb generáció sem. Talán van ebben egy tanulmány jellegű fotósorozat; összehasonlítható fényképfelvételek mindenféle életkorú párokról, akik udvarlási szakaszban vannak, kiemelve a hasonlóságokat, amelyek átívelnek az életkorokon. Jó címekekkel és képfeliratokkal talán elég erős lenne ahhoz, hogy beküldje egy magazinnak vagy újságnak...Leszedték a tányérokat, kávé került az asztalra. Jordan felszeletelte a bostoni krémet, amit Anneliese hozott.

– Bár nem tudom, miért nevezik krémesnek – jegyezte meg, és csillogott a kék szeme. – Ez torta, és egy osztráknak ne is mondjanak mást. Mi, osztrákok már csak tudjuk, mi a torta.

– Nagyon jól beszél angolul – kockáztatta meg Jordan. Ruthról, aki egyáltalán nem szólalt meg, még nem mondhatta el ugyanezt.

– Iskolában tanultam. És a férjem a munkája során használta, szóval vele gyakoroltam.

Jordan szerette volna megkérdezni, hogyan veszítette el Anneliese a férjét, de az apja figyelmeztető pillantást vetett rá. Már előzőleg világos instrukciókat adott. „Nem szabad Mrs. Webert a háborúról vagy a férjéről kérdezned. Teljesen nyilvánvalóvá tette, hogy fájdalmas időszak volt ez neki.

– De hát nem akarunk mindent tudni róla? – Bármennyire szerette volna Jordan, hogy az apjának legyen valakije, aki fontos az életében, azért mégiscsak fontos volt, hogy az egy megfelelő személy legyen. – Mi a baj ezzel?

– Az, hogy az emberek nem kötelesek előrángatni a régi fájdalmaikat, vagy kiteregetni a szennyest pusztán azért, mert te tudni akarsz róla – felelte az apja. – Senki sem beszél szívesen a háborúról, miután átélte, Jordan McBride. Szóval ne kíváncsiskodj olyasmivel kapcsolatban, amivel érzéseket sérthetsz, és ne legyenek vad történetek sem.

Jordan ekkor elpirult. *Vad történetek* – ez egy rossz szokás volt, ami tíz évvel korábban kezdődött. Amikor az anyja, akire alig em-

lékezett, kórházba került, a hétéves Jordant pedig elzsupolták egy jó szándékú, tökfey nagynénihez, aki azzal traktálta: *Anyád elment, és nem mondta meg, hová.* Így hát Jordan minden nap más történetet talált ki: *Elment tejet venni. Elment megcsináltatni a haját.* Aztán amikor az anyja továbbra sem jött vissza, újabb, képzelet szülte történetek következtek: *Elment egy bálba, mint Hamupipőke. Elment Kaliforniába, hogy filmsztár legyen.* Míg nem az apja sírva jött haza, mondván: *Anyád elment az angyalokhoz,* és Jordan nem értette, miért az apja történetének kell igaznak lennie, ezért változatlanul gyártotta a sajátjait. „Jordan és az ő vad történetei – tréfálkozott a tanítója az apjának. – Miért csinálja ezt?” Jordan mondhatta volna, hogy *azért, mert senki nem közölte velem az igazságot. Mert senki nem mondta el nekem, hogy anyád beteg, és nem láthatod, mert talán elkapnád, így hát kitaláltam valami jobbat, hogy kitöltsem a hézagot.*

Talán ezért kattant rá kilencévesen oly lelkesen az első Kodakjára. A fényképeken nem voltak hézagok; nem kellett őket kitölteni történetekkel. Ha van fényképezőgépe, nem kell történeteket mesélnie; mondhatja az igazságot.

Beügetett az étkezőbe Taro, megszakítva Jordan gondolatait. A lány most először arra lett figyelmes, hogy a kis Ruth izgalomba jön.

– *Hund!**

– Angolul, Ruth – szólt rá az anyja, de Ruth máris a padlón volt, félénken feltartva a kezét.

– *Hund* – suttogetta, megsimogatva Taro fülét. Jordan szíve teljesen ellágyult.

– Készíték egy képet – mondta, és lesiklott a saját székéről, hogy kimenjen a folyosón lévő asztalon tartott Leicáért. Mire visszaért és fényképezni kezdett, Ruth elérte, hogy Taro az ölébe fészkelje magát, miközben Anneliese halkan beszélt.

– Ha Ruth nagyon visszahúzódó, vagy összerezzzen, vagy furcsán viselkedik... nos, tudniuk kell, hogy Altausseeben volt egy nagyon felkavaró találkozásunk a tónál, mielőtt eljöttünk Ausztriából. Egy menekült nő megpróbált kirabolni bennünket... Ruth bizalmatlanná vált ettől, és furcsán viselkedik idege-

* kutya (német)

nekkel. – Olybá tűnt, hogy Anneliese nem akar mást mondani. Jordan lenyelte a kérdéseit, mielőtt az apja újabb figyelmeztető pillantást vethetett volna rá. Végző soron a férfinak teljesen igaza volt, amikor rámutatott, hogy Anneliese Weber nem az egyetlen, aki nem szívesen beszél a háborúról – senki nem beszélt immár szívesen róla. Először mindenki ünnepelt, mostanra pedig már mindenki csakis felejteni akart. Jordannek nehezebbre esett elhinni, hogy tavaly ilyenkor még folyvást haditudósítások szóltak, csillagos zászlók lógtak az ablakokból, egymást érték a közparkokban a veteményesek, ő pedig a fiúkat hallgatta az iskolában, akik arról beszéltek, vajon véget ér-e az egész, mielőtt elég idősek lesznek ahhoz, hogy bevonuljanak.

Anneliese lemosolygott a lányára.

– Szeret téged a kutya, Ruth.

– Taro a neve – mondta Jordan, miközben tovább kattintgatott; megörökítve egymás mellett a kislány apró, szeplős arcát és a kutya nedves orrát.

– Taro – Anneliese ízlelgette a szót. – Milyen név ez?

– Gerda Taro után... ő volt az első női fotós, aki a háborús frontvonalban dolgozott.

– És meghalt közben, szóval ennyit azokról a nőkről, akik a frontvonalban készítenek képeket – jegyezte Jordan apja.

– Hadd csináljak néhány felvételt kettejükről.

– Kérem, ne. – Anneliese elfordította az arcát, olyan ember módjára, akit félenkké tesz a fényképezőgép. – Utálom, ha fotó készül rólam.

– Csak családi felvételek – nyugtatta Jordan. Jobban szerette a közlőről készített spontán képeket a műtermi beállításoknál. Az állványok és a lámpák láttán a fényképezéstől ódzkodó emberek még elfogódottabbá váltak; maszkot öltöttek, és a kép nem lett valóságos. Jordan szívesebben lézengett csak úgy, nem tolakodó módon, amíg az emberek meg nem feledkeztek a jelenlétéről, elfelejtették a maszkot, és olyanok lettek, amilyenek valójában voltak. Egy fényképezőgép elöl nem lehetett elrejtetni a valós énjüket.

Anneliese felkelt, hogy összeszedje az edényeket, Jordan apja segítette neki a nehéz tálat vinni, miközben Jordan odébb húzódott, és exponált. Ruthat elcsalogatták Taro mellől, hogy vigye

a vajastalat, Dan McBride pedig kisvártatva a vadászházukról kezdett mesélni.

– Elragadó hely, apám építette. Jordan szereti fényképezni a tavat, én meg horgászni járok oda, és hébe-hóba lövöldözni egy kicsit.

Anneliese félig-meddig hátrafordult a mosogatótól.

– Vadászik?

Jordan apja feszengeni látszott.

– Vannak nők, aki utálják a zajt meg a koszt, amivel jár...

– Szó sincs róla...

Jordan letette a fényképezőgépet, hogy segítsen a mosogatásban. Anneliese ajánlkozott, hogy törölget, de Jordan elhárította, hogy a vendég megcsodálhassa, milyen ügyesen bánik az apja a törülközővel. Aligha akad olyan nő, akit ne bűvölne el, ha egy férfi képes rendesen porcelánt szárítgatni.

Anneliese nem sokkal később elbúcsúzott. Dan McBride illedelmesen az arcára adott puszit, de a kezével csak egy pillanatra, lopva érintette a derekát, ami Jordant mosolyra fakasztotta. Anneliese ezután melegen megszorította Jordan kezét, és ezúttal Ruth is felé nyújtotta az ujjait, amelyek síkosak voltak Taro szeretetteljes nyalakodásától. A meredek homokkőlépcsőn leereszkedve kiléptek a hűvös, tavaszi éjszakába, és Jordan apja becsukta az ajtót. Mielőtt megkérdezhetette volna, Jordan odalépett hozzá, és arcon puszilta.

– Tetszik nekem, apa. Tényleg.

De Jordan nem tudott aludni.

A homokkőből rakott magas, keskeny épületnek volt egy apró alagsora, amelybe külön ajtó vezetett az utcáról. Jordan kénytelen volt kimenni a házból, és aztán le a nagyon meredek külső lépcsőn a piciny ajtóhoz, amely a tornác alól, a talajszint alatt nyílt, de az elvonultság és a fény hiánya tökéletesen megfelelt a céljainak. Amikor tizennégy éves volt, és a negatívok előhívását tanulta, az apja megengedte neki, hogy kidobálja a lomokat, és sötétkamrává alakítsa a helyiséget.

Jordan megtorpant a küszöbön, beszippantotta a vegyszerek és a felszerelés ismerős illatát. Ez volt az ő szobája, sokkal inkább, mint a lakályos, emeleti hálószoba, ahol a keskeny ágya

volt, meg az íróasztala, amelynél a házi feladatait szokta készíteni. Ebben a helyiségben megszűnt Jordan McBride lenni, akinek rendetlen lófarka van, meg tankönyvekkel teli táskája, és átvedlett J. Bryde-dá, hivatásos fotóssá. Egy napon majd J. Bryde néven fogja közölni a képeit, amikor profi fotós lesz, mint a bálványai, akiknek képei a sötétkamra faláról tekintettek le: Margaret Bourke-White, aki egy hatalmas, szemrevaló vízköpőn térdelt a fényképezőgéppel, a hatvanemeletes Chrysler Building tetején, mit sem törődve a magassággal, vagy Gerda Taro, aki egy spanyol katona mögött kuporgott egy törmelékhalmon, a legjobb látószöveget keresve.

Normális körülmények között Jordan szánt volna egy tiszteletteljes pillantást a példaképeinek, de most valami nyomasztotta. Nem tudta pontosan, hogy micsoda, csak nekilátott a gyakorlat szülte gyorsaságával előpakolni a tálcákat és a vegyszereket.

Előhívta a negatívokat, amelyeket vacsora közben készített, egyenként fotópapírra vetítve valamennyit. Átcsúsztatta őket a nagyítón, a sötétkamra vörös fénye alatt, figyelte, ahogy a képek kísértetiesen körvonalazódni kezdenek az előhívó folyadékban, egyik a másik után. Ruth, ahogy a kutyával játszik, Anneliese Weber, ahogy elfordul a fényképezőgép láttán; Anneliese hátulról, ahogy az edényekkel foglalatoskodik... Jordan meg-megforgatta a lapokat az utófürdőben, a fixírfürdőben, gyengéden mozgatva a folyadékot. Átrakosgatta a képeket az apró mosogatóba, aztán felcsíptette őket a zsinigre száradni. Apránként, oldalazva haladt a zsineg mentén.

– Mit keresel? – tűnődött Jordan hangosan. Szokásává vált magában beszélni idelent, ahol teljesen egyedül volt; örült volna, ha van egy fotós munkatársa, akivel elbeszélgethet a sötétkamrában, lehetőleg valami parázslélkű magyar haditudósító. Újfent végignézte a kifüggesztett képeket. – Min akadt meg a szemed, J. Bryde? – Nem először érzett ilyen nyugtalanságot egy képpel kapcsolatban, még mielőtt azt egyáltalán előhívta volna. Olyan volt ez, mintha a fényképezőgép észrevett volna valamit, amit ő nem, ami addig piszkálta őt, amíg a saját szemével meg nem nézte, és nem csak a lencséken keresztül látta.

Persze, az esetek felében ez az érzés teljesen alaptalan volt.

– Ez az – hallotta Jordan a saját hangját. A fotó, amelyen Anneliese Weber a mosogatónál állt, félig a lencsék felé fordulva. Jordan hunyorított, de a kép túlságosan kicsi volt. Ismét előhívta, ezúttal nagyítva. Éjfél volt. Nem törődött vele, elbélődött a munkával, mígnem a kép végül kinagyítottan függött a szárítózsinegen.

Jordan hátralépett, és kezét csípőre téve rámeredt.

– Objektíven – mondta hangosan –, ez az egyik legjobb felvétel, amit valaha készítettél. – A kattán Leica akkor kapta le Anneliese-t a boltíves konyhaablakkal a háttérben, amikor kivételesen inkább a lencse felé fordult, mintsem el attól, gyönyörűen megragadva a sötét haj és a sápadt arc kontrasztját. De...

– Szubjektíven pedig – folytatta Jordan –, ez a felvétel fenemód hátborzongató. – Ritkán használt efféle szavakat – az apja nem szívelte a csúnya beszédet –, de ha valamikor, hát most helyénvaló volt azt mondani, hogy fenemód.

Az osztrák nő arckifejezése volt az, ami kiváltotta ezt a lányból. Jordan egész este szemközt ült ezzel az arccal, és csakis megnyerő érdeklődést és nyugodt méltóságot látott rajta, a fényképen azonban egy másik nő bukkant elő. Mosoly volt az arcán, de nem a megnyerő fajta. A szeme résnyire szűkülte, és a keze hirtelen reflexszerű mozdulattal, halálos erővel szorította a törlőkendőt. Anneliese egész este szelídnek, törekenynek és nőiesnek tűnt, de ezen a képen nem ilyennek látszott. Itt elragadó volt, felkavaró és...

– Kegyetlen. – A szó azelőtt csúszott ki a száján, mielőtt tudatosult volna benne, hogy ezt gondolja, és Jordan a fejét csóválta. Bárkiről lehet előnytelen fotót csinálni; szerencsétlen időzítéssel vagy megvilágítással, ha pislogás közben kapják le az embert, amikor alamuszinak látszik, vagy nyitott szájjal, amikor tökkelütöttnak tűnik. Egy rossz fotó elég, hogy Hedy Lamarr Hóféhérből Gonosz Mostoha legyen. A fényképezőgépek nem hazudnak, de bizonyos, hogy félrevezethetik az embert.

Jordan a képrögzítő ruhacsipeszekért nyúlt, és szembenézett a szúrós tekintettel.

– Miről is volt szó ebben a pillanatban? – Apa a vadászházról mesélt...

Vadászik?

Vannak nők, aki utálják a zajt meg a koszt, amivel jár...

Szó sincs róla...

Jordan megrázta a fejét, és indult, hogy kidobja a képet. Az apjának nem tetszene ez; ő úgy gondolná, hogy csűrés-csavarással olyasmit lát rajta, ami nincs ott. *Jordan és az ő vad történetei.*

De én nem csűrtem-csavartam semmit – gondolta Jordan. Így nézett ki.

Tétovázott, aztán becsúsztotta a fényképet a fiókba. Még ha félrevezető is, akkor is az egyik legjobb fotó, amit valaha készített. Nem tudta rávenni magát, hogy kidobja.

2. FEJEZET

IAN

1950 áprilisa

Köln, Németország

Nagyjából félúton futásnak eredtek. Ian Grahammal egy pillanatig lépést tartott a társa, Tony, ám ő több mint egy évtizeddel fiatalabb volt Iannél, na meg fél fejjel alacsonyabb is nála, és Ian a hosszú lépteivel gyorsabban közeledett a célszemélyhez: egy középkorú, szürke öltönyös férfihoz, aki kétségbeesetten igyekezett kitérni egy német család elől, akik, miután úsztak egyet, nedves törülközőkkel távolodtak a strandtól. Ian vágára váltott, érezte, hogy a szél leviszi a kalapját a fejről, és azzal sem vesződött, hogy megállásra szólítsa fel a férfit. Sosem szoktak megállni. A világ végéig futottak volna a dolgok elől, amiket műveltek.

A német család zavarodottan bámult utánuk. A nő strandjátékokat tartott a karjában – kislapátot és piros vödört, amely tele volt nedves homokkal. Ian bocsánatkérést kiáltva kiragadta a vödört a kezéből, lelassított annyira, hogy célózni tudjon, és erőteljes mozdulattal egyenesen a futó ember lábaihoz hajította. A férfi botladozva, egyensúlyát veszítve tántorgott, Tony pedig ekkorra elsuhant Ian mellett, és vetődve leterítette. Ian nehézkesen megállt, miközben a két férfi a földön hempergett, és érezte a mellkasában, hogy fújtató módjára zihál. A vödör után lépett, és meghajlás, valamint egy félmosoly kíséretében visszavitte a dög-

bent német asszonynak. A préda felé visszafordulva azzal szembesült, hogy a férfi vinnyogva összegömbölyödik az ösvényen, miközben Tony fölé hajol.

– Nem ajánlom, hogy kezet emelj rá – mondta Ian figyelmeztetőn.

– A bűneinek súlya érte utol, nem az én kezem. – Ian társa kihúzta magát: a huszonhat esztendő, olajbarna bőré Tony Rodomowsky sötét szemében egy európai szenvedélye és egy jenki hanyag fesztelensége elegyedett. Ian a háború után ismerkedett meg a fiatal, lengyel-magyar származású őrmesterrel, aki Queensben cseperedett fel, és a legrendetlenebbül vasalt uniformist viselte, amit Iannek valaha is szerencséje volt látni.

– Szép ívben repült az a vödör – folytatta Tony vidoran. – Ne-hogy azt mondd nekem, hogy dobó voltál a Yankeesnél.

– Eton ellen játszottam a krikett háziversenyen '29-ben. – Ian felvette a földről a viseltes puhakalapját, és a sötét üstökére tette, a hajában néhol, az Omaha Beach óta, ősz hajszálakat is fel lehetett fedezni. – Innentől intézed?

Tony a földön heverő férfira nézett.

– Mi a véleménye, uram? Folytassuk a beszélgetést, amiben benne voltunk, mielőtt szóba hoztam egy bizonyos, észtországi erdőt, meg a maga ottani cselekedeteit, aminek hallatán megpróbált elszelelni?

A férfi sírni kezdett, Ian pedig a tó szikrázó vizére pillantott, igyekezve túltenni magát a fájó érzésen, amely ilyenkor rendszerint elfogta. A férfi, aki könnyektől csatakos arccal feküdt a földön, SS-Sturmbanführer volt az Einsatzgruppe D-ben, és 1941-ben százötven ember agyonlövésére adott parancsot Észtországban. *Még annál is többre* – gondolta Ian. Azok a keleti halálosztagok ezrével lőtték alig kiásott gödrökbe az embereket. De százötven emberről bizonyító erejű dokumentumai voltak a bécsi irodájában: tanúvallomás egy reszkető kezű, ősz hajú túlélőtől, akinek sikerült megmenekülnie. Százötven ember elég volt ahhoz, hogy ezt a férfit bíróság elé állítsák, és talán kötél kerüljön egy szörnyeteg nyakába.

Az ilyen pillanatoknak dicsőségesnek kellett volna lenniük, de soha nem voltak azok. A szörnyetegek hús-vér valójukban mindig nagyon közönségesen és siralmasan festettek.

– Én nem tettem. – A férfi nyelt egyet a könnyei között. – Azokat a dolgokat, amikről azt állították, hogy megtettem őket.

Ian csak nézett rá.

– Én csak azt tettem, amit a többiek. Amire parancsot kaptam. Törvényes volt...

Ian fél térdre ereszkedett a férfi mellett, és az egyik ujjával fel-emelte az állát. Megvárta, hogy a kivörösödött szempár tekintette találkozzon az övével.

– Nem érdekel, hogy milyen parancsokat kapott – mondta halkan. – Nem érdekel, hogy törvényes volt-e ez akkoriban. Nem érdekelnek a mentségei. Maga egy csúszómászó, lelketlen gazember, aki szolgálékien meghúzta a ravaszt, és gondom lesz rá, hogy bíróság elé kerüljön.

A férfi arca megrándult. Ian felállt és elfordult, lenyelve a vörösén izzó haragját, mielőtt az kitört volna belőle, nehogy még a végén péppé verje az illetőt. Mindig ez az átkozott duma a *parancsokról* hozta ki úgy a sodrából, hogy legszívesebben torkokat harapott volna át. *Mind ezt mondják, mi?* Ilyenkor legszívesebben a nyakuk köré kulcsolta volna a kezét, és a rémulten elkerekedő szemükbe nézve, beléjük fojtotta volna a mentségeiket.

Vad állatokba szöktél, oh ítélet, / S az ember ész nélkül maradt...*
de én nem. Ian hosszú, lassú sóhajtással önuralmat kényszerített magára. Mert az önuralom különbözteti meg az embert a vadállattól, és *ők* a vadállatok.

– Ül rá a letartóztatásig – mondta Tonynek kurtán, és visszament a szállodába, hogy telefonáljon.

– Bauer – recsegte egy hang.

Ian a telefonkagylót a jobb füléhez tartotta, amelyik még mindig enyhén halláskárosult volt egy 1937-es spanyolországi, szerencsétlen légitámadás miatt, és hirtelen németre váltott, tudva, hogy a külföldön töltött hosszú évek ellenére még mindig némi fagyos brit akcentussal beszél a nyelvet.

– Elkaptuk.

– Aha. Nekilátok ösztönözni a bonni államügyészt, hogy állítsa bíróság elé a *Hurensobnt*.**

* W. Shakespeare: *Julius Caesar*, 3. felvonás (Vörösmarty Mihály fordítása).

** kurafi (német)

– Ne hagyj nyugtot az ügyésznek, Fritz. Azt akarom, hogy ez a szemét a legszigorúbb bíró elé kerüljön Bonnban.

Fritz Bauer mordult egyet. Ian elképzelte a barátját, ahogyan Braunschweigben ül az íróasztala mögött, a kopaszodó fejbűbját körülveszi a foszlányokban szürkellő haja, és az elmaradhatatlan cigarettái egyikét szívja. A háború alatt Németországból Dániába, onnan Svédországba menekült, és nem sokon múlt, hogy sárga csillag kerüljön a karjára, őt magát pedig keletre deportálják. Ian az első nürnbergi per során ismerkedett meg vele, és pár évvel korábban, amikor a háborús bűnöket feltáró nyomozócsoportok pénzhiány miatt feloszlottak, és Ian a saját szakállára kutatásba kezdett Tonyval, Bauerhez fordult.

– Mi megtaláljuk a bűnösöket – vetette fel egy pohár whisky és fél csomag cigaretta mellett –, te pedig gondoskodsz a vádemelésről.

– Nem fogunk sok barátot szerezni – figyelmeztette Bauer fanyar mosollyal, és igaza lett. A férfinak, akit Ian ma elkapott, éppúgy esélye volt a kötélre a cselekedeteiért, mint arra, hogy enyhe büntetéssel megússza, vagy, hogy egyáltalán nem is kerül bíróság elé. Öt év telt el a háború vége óta, és a világ továbblépett. Ki törődik már a bűnösök felelősségre vonásával?

– Hagyja békén őket – tanácsolta egy bíró Iannek nem sokkal korábban. – A nációk vereséget szenvedtek, végük van. Most már ne a németek, hanem a ruszkik miatt aggódjon.

– Maga a következő háború miatt aggódik – felelte Ian szenvtelenül. – Valakinek pedig el kell takarítania az előző mocskát.

– Ki a következő a listádon? – kérdezte Bauer a telefonban.

A Die Jägerin – gondolta Ian. *A Vadász nő*. De évek óta semmilyen nyom nem került a látókörébe a hollétét illetően.

– Van egy sobibori őr, akit keresek. Előveszem majd az aktáját, amikor visszajutok Bécsbe.

– Kezd híres lenni a központod. Ez a harmadik letartóztatás az idén...

– Egyik sem nagy hal. – A nagyobb nevek, Eichmann, Mengele, Stangl sokkal messzebb voltak, mintsem Ian a maga korlátozott lehetőségeivel elérhette volna őket, de ez őt nem zavarta különösebben. Nem tudott nyomást gyakorolni külföldi kormányokra, nem vívhatott meg nagy kiadatási küzdelmeket, de

arra képes volt, hogy tűvé tegye Európát kisebb háborús bűnösök után. Márpedig sok ilyen akadt, hivatalnokok, lágerőrök, funkcionáriusok, akik a háború alatt szerepet játszottak a hatalmas halálosztó gépezetben. Nem lehetett valamennyit felelősségre vonni Nürnbergben, nem volt elég az ember, a pénz, de még elég érdeklődés sem egy ilyen nagyszabású feladathoz. Így hát néhányuk bíróság elé került – bár sokuk ellen indokolt lett volna a vádemelés némely ügyek kapcsán, amiben Ian végtelenül komor iróniát érzékelt –, a többiek pedig egyszerűen hazamentek. Visszatértek a háború után a családjukhoz, szögre akasztották az egyenruhájukat, ha óvatosak voltak, talán másik nevet vettek fel, vagy másik városba költöztek... de mégiscsak visszamentek Németországba, és úgy tettek, mintha az egész meg sem történt volna.

Időnként megkérdezték Iantól, miért hagyta ott a haditudósítói pozíciót övező látványos csillogást egy olyan szívósságot követelő, unalmas tevékenységért, mint a háborús bűnösök felkutatása. Miután azzal töltötte az életét, hogy a következő csata helyszínére jusson, és megírja a következő cikkét, bárhová kerül is ezáltal – Franco spanyolországi lázadásától a Maginot-vonal összeomlásán át mindaddig, ami utána jött –, püfölve az írógépet, határidőre, egy sátorlap alatt, amely alig védett a perzselő naptól, vagy pókerezve egy kibombázott hotelben, esetleg várva a transzport érkezését, vagy térdig tengervízben gubbasztva és ökleldezve, az elzöldült arcú katonákkal teli partraszálló járműveken, amint az a parthoz közeledik... Rettegés után unalom, unalom után rettegés, örökös vibrálás a kettő között, hogy odakerüljön a neve egy-egy cikk alá.

Mindezt elcserélte egy listákkal teli parányi, bécsi irodáért, gyanakvó tanúkkal és gyászoló menekültekkel folytatott végtelen beszélgetésekért, amelyek egyáltalán nem kecsegtettek azzal, hogy megjelenik a neve egy cikk végén.

– Miért? – kérdezte Tony röviddel az után, hogy együtt kezdtek dolgozni, körbeintve az iroda négy, komor fala között. – Miért cserélted fel azt erre?

Ian halványan, de fagyosan elmosolyodott.

– Mert ez ugyanaz a munka; elmondani a világnak, hogy szörnyűséges dolgok történtek. De mit értem el azzal a sok szóval, amikor ontottam a flekket a háború alatt? Semmit.

– Hohó, én elég sok fiút ismertem a seregben, akikben a te cikkeid tartották a lelket. Úgy mondták, hogy Ernie Pyle-n* kívül te vagy az egyetlen, aki nem a sátrakban ücsörgő tábornokoknak ír, hanem a bakancsos bakáknak, akik a terepen vannak.

Ian vállat vont.

– Ha a következő alkalommal lelőtték volna a Lancasterünket, amikor bombázóbevetésen jártam Berlin felett, vagy megtorpedóztak volna bennünket, amikor visszafelé jöttem Egyiptomból, firkászok százai tölthették volna be a helyemet. Mert az emberek akarnak olvasni a háborúról. De most már nincsen háború, és senki nem akar szabadon mászkáló háborús bűnösökről hallani. – Ian körbeintett az iroda négy fala között. – Most már nem írjuk a szalagcímeket, hanem a híreket szállítjuk hozzájuk, egyik letartóztatást a másik után. Ez egyszerre egy-egy cseppnyi nyomdafesték, nagy nehezen. És eltérően attól a sok-sok flekktől, amit a háború alatt írtam, ez valóban számít – mert nem sokan állnak sorba mögöttünk, hogy elvégezzék ezt a munkát. Mit is csinálunk mi itt? Olyasmit, ami sokkal fontosabb bárminél, amit a nevemmel megjelent cikkeknek valaha is sikerült elérniük. A mi mondandónkat ugyanis senki sem akarja meghallgatni, és valakinek rá kell vennie az embereket, hogy idefigyeljenek.

– Akkor miért nem írod meg valamelyik elfogásunkat? – vágott vissza Tony. – Talán többen figyelnének, ha közben ott virítana a szemük előtt a neved.

– Elegendem van abból, hogy cselekvés helyett írok. – Ian egyetlen betűt sem írt a nürnbergi perek óta, jóllehet tizenhat éves kora óta újságíró volt; nyakigláb gyerekként viharzott ki az apja házából, azt kiabálva, hogy munkával fogja megkeresni magának a betevőre valót, a fenébe is, és nem fogja az életét azzal tölteni, hogy whiskyt kortyolgat egy klubban, és az ország lezüllesztéséről morgolódik. Több mint tizenöt évet töltött az írógép felett, csiszolva és élesítve a prózáját, mígnem úgy vágott, mint a borotvapenge, és most úgy vélekedett, hogy többé nem fogja odaírni a nevét egy cikk alá sem.

* Ernest Taylor Pyle Pulitzer-díjas amerikai újságíró és haditudósító volt a II. világháborúban.

Pislogott, ráébredve, milyen hosszasan elrévedezett, fülén a telefonkagylóval.

– Miről is volt szó, Fritz?

– Azt mondtam, egy évben három letartóztatás megérdemli az ünneplést – ismételte Fritz Bauer. – Igyál egyet, aztán aludj egy jó nagyot.

– A spanyol polgárháború óta nem aludtam jó nagyot – tréfálkozott Ian, és letette a kagylót.

Azon az éjszakán különösen nyomasztók voltak a rémálmok. Ian fekete fákba gabalyodó ejtőernyőzsínórokról álmodott, és fojtott kiáltással ébredt fel a hotelszoba anonim feketeségében.

Nincs semmiféle ejtőernyő – hallotta önmagát a saját szíve dörmögése felett. *Nincs semmiféle ejtőernyő. Nincs semmiféle ejtőernyő.* Meztelenül az ablakhoz lépett, feltépte a zsalugátereket, hogy betóduljon az éjszakai levegő, és rágyújtott egy benzineskanna ízű cigarettára. Letüdözte a füstöt, és az ablakpárkányra könyökölt, hogy kitekintsen a sötét városra. Harmincnyolc éves volt, két háborúról tudósítva a föld felét bejárta, és most hajnalig álldogált, határtalan harag szülte epekedéssel gondolva a Ruzsalka-tó partján álló nőre.

– Feküdj le – javasolta Tony.

Ian nem törődött vele, egy beszámolót gépelt Bauernek az írógépén, amelyet azóta hurcolt magával, hogy Patton fiait követve ide-oda rohangált a sivatagban. Bécsben voltak megint; a város komoran szürkéllett a kiégett állami operaházával, amely még mindig magán viselte a front áthaladásának nyomait, de sokkal jobb állapotban leledzett, mint a földig bombázott Köln, ami továbbra is alig volt több egy tóláncolat mellett fekvő építési területnél.

Tony galacsinná gyúrt egy papírdarabot, és hozzávágta Ianhez.

– Figyelsz te rám?

– Nem. – Ian visszahajította a galacsint. – Ezt a szemetesbe dobd, nincs titkárnőnk, hogy összeszedje utánad. – A bécsi Mariahilfer Strassén működő Menekültügyi Dokumentációs Központból sok minden hiányzott. A háborús bűnösök felkutatásán dolgozó nyomozócsoportokba, amelyekkel Ian közvetlenül a háború után együtt dolgozott, hivatalnokok, sofőrök, kihall-

gatók, nyelvészek, patológusok, fényképészek, gépirók, jogászok kellettek – legalább húsz fős csapat volt egy ilyen, jó összeállítás és jó finanszírozás esetén. (Nem mintha valaha is meglettek volna mindezek, de legalább próbálkoztak.) Itt, a Központban csak Tony volt, aki sofőrként, kihallgatóként és nyelvészként dolgozott, meg Ian, aki a gépiró, a hivatalnok és a nagyon hitvány fotós szerepét vállalta magára. Ian szerény évjáradéka, amelyet a rég halott apja után kapott, alig fedezte a bérleti és a megélhetési költségeket. *Két ember, két íróasztal, és arra számítunk, hogy hegyeket fogunk megmozgatni* – gondolta Ian fanyarul.

– Már megint merengsz. Mindig ezt csinálsz egy-egy letartóztatás után. Mint valami francos Picassónak, neked is megvan a Kék Korszakaid. – Tony egy halom újságot szortírozott, amelyek között akadtak német, francia és angol nyelvűek, valamint néhány cirill betűs is, amit Ian nem tudott elolvasni. – Pihenj egy napot, szedj fel egy nőt. Járogatok egy ottakrangi vörös hajúval, akinek van egy döglesztő szobatársa. Hívd el randizni, mesélj neki pár sztorit arról, hogy iddogáltál Hemingwayjel és Steinbeckkel Párizs felszabadítása után...

– Nem volt az annyira festői, mint ahogy beállítod.

– Kit érdekel? Színezd ki. Van neked varázsod, főnök. A nők imádják a magas, sötét, tragikus hősöket. Te pedig egy százkilencven centis, ösztövé, két lábon járó hősi háborús történet vagy, tragikus múlttal...

– Ó, az ég szerelmére...

– ...angolos nyakigbegomboltsággal meg olyan tekintettel, amiből már ezer lépésről árad, hogy *ti aligha érthetitek meg azokat a dolgokat, amik engem kísértének*. A nő abszolút buknak erre, higgy nekem.

– Befejzed? – Ian kihúzta a gépből a papírlapot, és két lábára hátradöntve a székét hintázni kezdett. – Nézd át a postát, aztán kerítsd elő az aktát Bormann asszisztenséről.

– Jól van, halj meg szerzetesként.

– Minek tűrlek én meg téged? – tünődött Ian. – Mihaszna hülye Jenki...

– Sótlan pudingfejű fasz – vágott vissza Tony az iratszekrényben turkálva. Ian elfojtott egy mosolyt; pontosan tudta, hogy miért túri meg Tonyt. Mialatt a háború három frontját bejárta egy

írógéppel meg egy jegyzetfüzettel, ezernyi Tonyval találkozott: fájdalmasan fiatal emberekkel, gyűrött uniformisban, akik elleneséges tűzbe rohantak. Csapat szállító hajókon összezsúfolódott, rosszullettől zöld amerikai fiúkkal, bombázókon felszálló angol srácokkal, akik négyből egy bevetésről nem tértek vissza... egy idő után Ian képtelen volt túl közletről megnézni őket, mivel jobban tudta náluk, mennyi az esélyük az életben maradásra. Közvetlenül a háború vége után találkozott Tonyval; a fiú tolmácsként, lomhán tette-vette magát egy amerikai tábornok kíséretében, aki nyilvánvalóan szívesen hadbíróóság elé állította és kivégeztette volna függelemsértésért és slamposságért. Ian most, hogy A. Rodomovsky őrmester immár neki dolgozott, és nem az amerikai hadseregnek, meg tudta érteni ezt, de Tony volt az első fiatal katona, akivel sikerült összebarátkoznia. Arcátlan volt, gyakorlatias, és idegesítő tudott lenni, de amikor először kezét fogtak egymással, Ian képes volt azt gondolni, hogy ez *nem fog meghalni*.

Hacsak én nem ölöm meg – gondolta Ian – *legközelebb, amikor az idegeimre megy*. Ami nagyon is benne volt a pakliban.

Befejezte a Bauernek írt beszámolót, felállt, és nyújtózkodott egyet.

– Tedd be a füldugódat – javasolta, a hegedűtok után nyúlva.

– Tisztában vagy vele, hogy sosem fogsz hegedűművészként koncertezni? – Tony átnyálazta a halomnyi levelet, ami a távollétük ideje alatt érkezett.

– Rosszul játszom, de nagy átérzésiánnyal – felelte Ian az álla alá illesztve a hegedűt, és egy kis Brahmsszal kezdett. A hegedű segített neki gondolkodni, lefoglalta a kezét, és az agya rendet teremtett a kérdések között, amelyek minden új keresés kapcsán felmerültek. *Ki vagy, mit csináltál, és hová mennél, hogy megúszd a következményeket?* A coda utolsó hangjegyét húzta el, amikor Tony fütttyentett egyet.

– Főnök – kiáltott hátra a válla felett. – Hírem van.

Ian leeresztette a vonót.

– Új nyom?

– Igen. – Tony szeme diadalmasan megvillant. – *Die Jägerin*.

Ian gyomrában csapóajtó nyílt meg, amely alatt a haragja szülte feneketlen űr tátongott. Lassú, kimért mozdulatokkal viszszatette a hegedűt a tokjába.

– Azt az aktát nem adtam oda neked.

– Ez az, ami a fiókod hátuljában van, és olyankor szoktad nézegetni, amikor azt hiszed, hogy nem figyelek oda – mondta Tony. – Higgy nekem, olvastam.

– Akkor tudod, hogy hideg nyom. Tudjuk, hogy '44 novemberében még Poznanban volt, de ez minden. – Ian érezte, hogy tusakodni kezd benne az izgalom és az óvatosság. – Mit találtál?

Tony elvigyorodott.

– Egy szemtanút, aki látta őt '44 novemberénél később. Igazából a háború után.

– Micsoda? – Ian előhúzta a nő aktáját, ami a személyes rögeszméje volt; kis híján leejtette. – Kicsoda? Valaki a poznani régióból, vagy Frank emberei közül? – Ian az első nürnbergi per idején hallott először a *Die Jägerin*ről, egy szemtanútól, aki Hans Frank ellen tett vallomást – a náci megszállta Lengyelország katonai kormányzója ellen, akit Ian később látott kötélén himbálozni háborús bűnökért. Miközben a Frank által keletre deportált zsidókról beszélt, a tanú szót ejtett egy Poznanban tett látogatásról. A magas rangú SS-tisztek egyike partit rendezett Frank számára a Ruzalka-tónál, egy okkersárga házban...

Iannek ezen a ponton máris nagyon nyomós oka volt, hogy keresni kezdje a nőt, aki abban a házban élt. És a tanúk emelvényén álló hivatalnok vendégként jelen volt azon a partin, amelyen az SS-tiszt fiatal szeretője a háziasszony szerepét alakította.

– Mit találtál? – reccsent Ian Tonyra, miközben kiszáradt a szája a hirtelen támadt reménytől. – Valakit, aki emlékszik rá? Egy nevet, egy rohadt fotót... – Ez volt ennek az aktának a legfrusztrálóbb zsákutcája: a hivatalnok, akit Ian Nürnbergben halott, csak egyszer találkozott a nővel, és a multság közben jobbra részeg volt. Nem emlékezett a nevére, és személyleírásuként csak annyit tudott mondani, hogy fiatal nő volt, sötét hajú, kék szemű. Nehéz nyomára akadni egy nőnek, ha a becenevén kívül semmit nem tudni róla. – Mit találtál?

– Ne szakíts már folyton félbe, a fenébe is, megmondom. – Tony az aktára csapott. – A *Die Jägerin* szeretője '45-ben Altausseebe menekült. Semmi jele annak, hogy magával vitte volna Poznanból a szeretőjét. De most úgy tűnik, hogy magával vitte. Ugyanis ráakadtam egy lányra Altausseeben, akinek

a testvére pár háznyira dolgozott attól az épülettől, ahol a mi Vadásznőnk szeretője '45 májusában Eichmannékkal és számos további náccal együtt lapult. A testvérrel még nem találkoztam, de nyilvánvalóan emlékszik egy nőre, aki úgy nézett ki, mint a *Die Jägerin*.

– Ez minden? – A feléledt remény apadni kezdett, ahogy Ian felidézte magában a szép kis fürdővárost a kékeszöld vizű tó mellett, az Alpok alatt: jó sok náci nagykutya húzta meg ott magát, amikor a háború véget ért. '45 májusára megtelt amerikaiakkal, akik magas rangú személyeket tartóztattak le. Némelyek hagyták, hogy megbilincseljék őket, másoknak sikerült elszökniük. A *Die Jägerin* SS-tisztje inkább golyózáporban halt meg, mintsem hogy elfogják... és a szeretőjének híre-hamva sem volt. – Már átfésültem Altaussee-t, nyomokat keresve. Amikor megtudtam, hogy a szeretője ott halt meg, odamentem... ha ő is ott lett volna, ráakadok a nyomára.

– Figyelj, te valószínűleg úgy rontottál ott elő, mint valami pokolbéli véreb a spanyol inkvizíciótól, és mindenki rémülten kussolt. A körmönfonság nem erősség. Úgy szoktál előrontani, mint egy faltörő kos Etonból.

– Harrow-ból.

– Egykutya. – Tony a cigarettája után kotorászott. – Én egy kicsit könnyedebben kutakodtam. Amíg összevissza furikáztunk Ausztriában tavaly decemberben a belseni őrt keresve, akiről kiderült, hogy Argentínába ment. Hétfvégéken el-eljártam Altausseebe kérdezősködni. Ebben jó vagyok.

Tényleg jó volt. Tony bárkivel el tudott beszélgetni, rendszerint az illető anyanyelvén. Ezért ment jól neki ez a munka, amelynek sikere gyakorta azon múlt, sikerül-e könnyedén megoldani a gyanakvók és bizalmatlanok nyelvét.

– Miért vesződtél ezzel ennyit a saját idődben? – kérdezte Ian. – Egy hideg ügy...

– Mert neked ez az ügy fontos... Ez a nő a te fehér bálnád, ő az, aki számít. Ezt a sok szemetet... – Tony körbeintett a kezével a háborús bűnösök dokumentációjával telezsúfolt iratszekrényeken –, mind szeretnéd elkapni, de igazából erre a nőre fáj a fogad.

Tony nem tévedett. Ian érezte, hogy az ujjai nekifeszülnek az íróasztalnak.

– Fehér bálna – jegyezte meg fanyarul. – Csak nem azt mondd, hogy olvastad Melville-t?

– Naná, hogy nem olvastam. Senki nem olvasta el a *Moby Dicket*, csak túlbuzgó tanárok szokták feladni. Pearl Harbor másnapján elmentem a toborzóirodába, így blicceltem el a *Moby Dick* olvasását. – Tony előrehajolt, a fekete szeme rezzenetlen tekintettel meredt Ianre. – Én arra vagyok kíváncsi, miért a *Die Jägerin*?

– Olvastad az aktáját – hárított Ian.

– Ó, undorító egy néember, nem vitatom. Az az eset a hat menekülttel, akiket agyonlőtt, miután megetette őket...

– Gyerekek voltak – mondta halkán Ian. – Hat lengyel gyerekek, úgy négy és kilenc év közöttiek.

Tony mozdulatlaná vált, miközben rágyújtani készült; szemlátomást rosszullét környékezte. – Az újságkivágásodban csak menekültekről volt szó.

– A szerkesztőm úgy gondolta, a részletek túl szörnyűségek ahhoz, hogy bekerüljenek a cikkbe. De gyerekek voltak, Tony. – Egyike volt ez azoknak a keményebb cikkeknek, amelyeknek a megírására Ian nehezen szánta el magát. – Frank tárgyalásán azt állította a hivatalnok, aki találkozott vele, hogy elmesélte nekik a történetet, miképpen intézett el hat gyereket, akik valószínűleg egy keletnek tartó transzportból szöktek meg. Egy szórakoztató kis anekdota az *hors d'oeuvres** felett. Pezsgővel mondtak tósztot a tiszteletére, és a *Vadásznőnek* nevezték.

– Jóságos ég – mondta Tony nagyon halkán.

Ian bólintott, és nem csak a hat ismeretlen gyerekre gondolt, hanem a nő két másik áldozatára is. Egy törekeny fiatal lányra egy kórházi ágyon, akinek éhségtől és bánattól volt beesett a szeme. Egy mindössze tizenhét éves fiúra, aki lelkesen újságot: *azt mondtam nekik, huszonegy vagyok, a jövő héten kibajózom!* A lányra és a fiúra, akik közül az egyik eltűnt, a másik meghalt. *Te művelted ezt* – mondta Ian a névtelen Vadásznőnek, aki az álmatlan éjszakaiit kitöltötte. *Te művelted, te náci ribanc.*

Tony nem tudott róluk, a lányról és a fiatal katonáról. Iannek még most, évek múltán is nehezére esett beszélni erről. Elkezdte keresni a szavakat, de Tony máris lefirkantott egy címet, hogy a be-

* előétel (francia)

széd helyébe cselekvés lépjen. Ian egyelőre annyiban hagyta a dolgot, és felengedett a halálos szorítása az íróasztal peremén.

– Itt lakik az a lány Altausseeben, akinek a testvére talán látta a *Die Jägerint* – mondta Tony. – Amondó vagyok, érdemes lenne személyesen beszélni vele.

Ian bólintott. Minden nyomnak érdemes utána menni.

– Mikor tudtad meg a nevét?

– Egy héttel ezelőtt.

– A rohadt életbe, egy hete?

– Végére kellett járnunk a kölni ügynek, és vártam még egy megerősítést. Még több jó hírrel akartam szolgálni neked, és most már megtehetem. – Tony a küldeményhalomból kihúzott levélre koppintott, amitől leszóródott a hamu a cigarettájáról. – Akkor érkezett, amikor Kölnben voltunk.

Ian átfutotta a levelet; a fekete firkálmányt nem találta ismerősnek.

– Ki ez a nő, és miért jön Bécsbe... – Az aláíráshoz ért, és tágra nyílt a szeme döbbenetében.

– Az egyetlen tanúnk, aki ténylegesen, szemtől szemben találkozott a *Die Jägerin*nel, és él – felelte Tony. – A lengyel nő... a vallomását és a részleteket az aktából szedtem.

– Kivándorolt Angliába, miért...

– Oda volt írva a telefonszám. Üzenetet hagytam. Most jön Bécsbe.

– Nyinával igazán nem lett volna szabad kapcsolatba lépned – mondta Ian halkán.

– Miért nem? A potenciális altausseei nyomot nem számítva ő az egyetlen szemtanúnk. Amúgy hol találta rá?

– Poznanban, '45-ben, a németek visszavonulása után. Kórházban volt, amikor elmondta nekem, amit tudott, az összes részletet, amit fel tudott idézni. – Ian élénken emlékezett a kórházi ágyon fekvő törékeny lányra, a lengyel Vörös kereszt kölcsönözte hálóingből előnyúló, csont és bőr végtagjaira. – Nem lett volna szabad keresztülrángatnod fél Európán.

– Az ő ötlete volt. Én csak beszélgetni akartam, hátha tud még valamit a célpontunkról. De ha hajlandó idejönni, vegyük hasznát.

– Rádásul ő történetesen...

– Mi van vele?

Ian elhallgatott. A meglepetése és a nyugtalansága halványulóban volt; hirtelen pajkosság lépett a helyébe. Nagyon ritkán látta a társát zavarodottnak. *Alaposan megleptél engem* – gondolta Ian –, *rászolgáltál te is egy meglepetésre*. Ő nem szánta volna el magát arra, hogy egy olyan megtört virágot, mint Nyina Markova átráncigáljon a fél kontinensen, de hát a lány már úton volt, és a jelenléte tagadhatatlanul számos szempontból hasznosnak ígérkezett... beleértve Tony megtréfálását is, amiben Ian kedvét lelte, ezt kénytelen volt belátni, még ha nem is volt rá büszke. Különös tekintettel arra, hogy a társa az ő háta mögött kezdett ügyeket bolygatni. Méghozzá éppen ezt az ügyet.

– Szóval, mi van vele? – kérdezte Tony.

– Semmi – felelte Ian. Végső soron talán jó lesz látni Nyinát. Bizony, vannak megbeszélnivalóik, amelyeknek semmi közük az ügghöz. – Csak bánj vele óvatosan, amikor megérkezik – tette hozzá, és ebben nem volt semmilyen hátsó gondolat. – Nagyon megszenvedte a háborút.

– Szelíd leszek, mint egy galamb.

Eltelt négy nap, és olyan áradatban érkeztek tanúvallomások, hogy szükségessé vált az osztályozásuk. Ian teljesen megfeledkezett arról, hogy rövidesen látogatójuk érkezik, mígnem szörnyű rikácsolás hallatszott a folyosóról.

Tony felpillantott a vallomásból, amelyet jiddisről fordított.

– Már megint bepöccent a házinénink? – szólalt meg, miközben Ian az iroda ajtajához lépett.

A kilátást a folyosóra eltakarta előle a virágmintás háziköntösét viselő Frau Hummel méretes tömege, aki a padlón lévő sáros lábnyomokra mutatott. Ian egy lényegesen kisebb, egyszerű megjelenésű nőt vett észre az asszony mögött, és aztán Frau Hummel a karjánál fogva megragadta a sáros cipőjű jövevényt. Az ordibálása sikoltozássá változott, amikor a kisebbik nő egy egyenes borotvapengét rántott elő a lábbelijéből, és félreérthetetlen figyelmeztetésképpen felfelé villantotta. A jövevény arcát eltakarta a csapzott, világosszőke haja; Ianben igazából csak a döbbenetesen határozott kéz tartotta borotvapenge látványa tudatosult.

– Hölgyeim, kérem! – rontott ki Tony a folyosóra.

– *Kraut szuka** mondta, hívja rám rendőrség – mordult a jövővény.

– Nagy félreértés – mondta Tony élénk taglejtések közepette, miközben hátrafelé tolta Frau Hummelt, és Ian irányába terelte az idegen nőt. – Legyen szíves elmondani a társamnak, milyen ügyben jött, *Fräulein***...

– Erre tessék – mondta Ian a Központ ajtaja felé intve, nyugtalan pillantást vetve a borotvára. Meglehetősen ritkán érkeztek látogatók ilyen drámai módon. – A Menekültügyi Dokumentációs Központtal van elintéznivalója, *Fräulein*?

A nő összecsuksa a halálosan éles borotvát, és visszadugta a bakancsába.

– Érkeztem nincs még órája előtt – mondta szedett-vetett angolsággal, amíg Ian becsukta az iroda ajtaját. Idegenszerű volt a kiejtése, olyan benyomást keltett, mintha félúton lenne az angol és egy Béctől keletebbre beszélt nyelv között. Ian szíve csak akkor dobbant nagyot, amikor a nő kihúzta magát, és félresöpörte a csapzott haját a kék szempár elől.

– Még mindig nem látsz nekem különbség Tom, Dick vagy Ivan? – kérdezte a nő.

A mindenségit! – gondolta Ian. – *Megváltozott.*

Öt évvel ezelőtt az éhhalálhoz közeli állapotban hevert a Vöröskereszt kórházi ágyán, tüskésen hallgatva, a nagy, kék szemével. Most tűzrőlpattantnak és összeszedettnek tűnt a kopott nadrágjában és a térdig érő bakancsában, az egyik kezében egy erősen leharcolt fókaprém sapkát lengetve. A haj, ami Ian emlékezte szerint fénytelen barna volt, világosszőke lett, sötétlő tövekkal, a szemében pedig vidám, dévaj tűz villant.

Ian nagy nehezen kipréselt az álmétkodástól eltátott száján egy köszönést.

– Helló, Nyina.

Tony döngő léptekkel tért vissza.

– *A gnädige Frau**** tollai annak rendje és módja szerint le vannak simítva. – Igen elismerő pillantást vetett Nyinára. – Ki a látogatónk?

* káposztazabáló nő (orosz)

** kisasszony (német)

*** nagyságos asszony (német)

A nő bosszúsnak tűnt.

– Küldtem levél. Nem megkaptátok? – Jobban beszél angolul, gondolta Ian. Öt évvel azelőtt alig voltak képesek társalogni; Nyina jószerevével egyáltalán nem tudott angolul, Ian pedig lengyelül. Azóta kizárólag távirati úton kommunikáltak egymással. Ian szíve még mindig zakatolt. Ez Nyina...?

– Tehát maga... – Tony szemlátomást zavarban volt, kétségkívül az Iantól hallott leírásra gondolt. – Nem egészen olyan, mint amire számítottam, Miss Markova.

– Nem Miss Markova. – Ian beletúrt a hajába, és azt kívánta, bárcsak elmagyarázta volna az egészet négy nappal korábban, bárcsak ne támadt volna késztetése kínos helyzetbe hozni a társát. Mert ha valaki ebben a szobában kínos helyzetet teremtett, az Ian volt. *A rohadt életbe.* – Az aktában még a születési nevén szerepel. Tony Rodomovsky, hadd mutassam be Nyina Grahamet. – A nőt, a kórházi ágyból, a nőt, aki szemtől szemben látta a *Die Jägerint*, és él, a nőt, aki öt év óta először most ugyanabban a szobában áll, mint ő, borotvapengével a bakancsában, és hűvös mosollyal az ajkán. – A feleségem.

3. FEJEZET

NYINA

Bajkál-tó, Szibéria

A háború előtt

A tó vizéből és tébolyból született. Arra, hogy a tó a vérében van, számítani lehetett. Mind így voltak ezzel, akik a Bajkál, e hatalmas, hasadékvölgyi tó partján születtek, a világ keleti peremén. A kisbabák, akik a hatalmas víztükör mellett jöttek világra, amely második égbolt módjára terül el a tajga közepén, előbb ismerték meg a tó vizének fémes ízét, mint az anyatejét. Ámde Nyina Boriszovna Markova vérében olyanképpen elegyedett a téboly, mint a mély barázdák a tavat telente borító jégpáncélban. A Markovok ugyanis örültek voltak egytől egyig, ezt mindenki tudta – hetvenkedők, tágra nyílt szeműek és vadak, mint egy rozsomák.

– Én félnótásokat nemzek – jelentette ki Nyina apja, amikor alaposan teleszívta magát vodkával, amelyet a ház mögötti vadászkalnyibában főzött. – A fiaim mind bűnözők, a lányaim mind ribancok – és hadonászott maga körül a hatalmas, piszkos ökleivel, a gyerekei pedig felszisszenve, éles körmű állatok módjára iramodtak félre az útból, és Nyinának esetleg még külön is lekevert egyet, mert ő volt az egyetlen kis kék szemű a magas, sötét szemű nővérek és a még magasabb, sötét szemű bátyok összevisszaságában. Az apja szeme résnyire szűkült, valahányszor ránézett.

– Anyád *ruszalka* volt – jelentette ki, összegörnyedve az ingjében, amelyet félig eltakart a sűrű fekete szakállá.

– Mi az a *ruszalka*? – kérdezte meg végül Nyina tízévesen.

– Tavi boszorkány, aki maga után húzza a hosszú, zöld haját, amikor a partra jön, hogy a halálukba csábítsa a férfiakat – felelte az apja, próbálva kiosztani egy pofont, ami elől Nyina olajozott gyorsasággal hajolt el. Ez volt az első dolog, amit egy Markov gyerek megtanult, elhajolni. Aztán megtanult lopni, kiküzdeni a részét a vizes *borscsból** és a száraz kenyérből, mert soha senki sem osztotta meg a magáét. Aztán megtanult verekedni – amíg a többi falusi fiú hálóval halászni és fókára vadászni tanult, addig a Markov fiúk verekedni és inni, a Markov lányok pedig verekedni és kufircolni tanultak. Ez elvezetett az utolsó dologhoz, amit megtanultak, jelesül a lelépéshez.

– Szerezz egy férfit, aki etet, megdönget, és elvisz – mondta Nyinának a legfiatalabb nővére. Olga a ruháit szedte össze; tizenöt éves volt, a teste kezdett gömbölyödni, és máris rákapott, hogy a tekintetét nyugatnak, Irkutszk felé vesse, ami a sokórányira lévő legközelebbi város volt, túl a szibériai látóhatáron. Nyina nem tudta elképzelni, hogyan néz ki egy város. Soha nem látott mást, mint a düledező viskók alkotta parányi települést, amit alig lehetett falunak nevezni, valamint a halpikkelyektől ezüstös és bűdös halászcsónakokat, vagy a tó végeérhetetlen víztükrét. – Szerezz egy férfit – ismételte Olga –, mert ez az egyetlen módja, hogy elkerülj innen.

– Én majd találok más módot – felelte Nyina. Olga gonoszul megkarmolta búcsúzásképpen, és már ott sem volt. Nyina egyik testvére sem tért vissza soha; mindenki önmagával törődött, és ő nem hiányolta őket, amíg el nem ment az utolsó bátyja is, és csak ketten maradtak az apjával. – Kis ruszalka szuka – dobálta ide-oda a férfi a viskóban Nyinát, aki felszisszenve karmolta a hatalmas kezét, amellyel belemarkolt a lánya buja üstökébe –, vissza kéne, hogy adjalak a tónak. – Nyinát ez nem ijesztette meg különösebben. Nem olyan-e az összes apa, mint az övé? Az apja az ő világában hatalmasnak tűnt, akár a tó. Bizonyos értelemben ő volt

* A szláv országokban és Közép-Európában, főképp Ukrajnában, Oroszországban, Litvániában, Lengyelországban népszerű, a legtöbb esetben céklából készült leves.

a tó. A falubeliek olykor „a Vénember” névvel illették a tavat. Az egyik Vénember kéklőn és fodrozódón terült el a küszöbön túl, a másik vénember pedig a viskóban gyepálta Nyinát.

Nem dühöngött mindig. Jó hangulatban régi dalokat énekelte Dérapóról meg Baba Jagáról, a Vasorrú bábáról, miközben az egyenes borotvát fente, amely mindig az övéen függött. Amikor ilyen hangulatban volt, megmutatta Nyinának, hogyan kell kicserezni a fókabőrt, amelynek gazdáját az ajtó fölött lógó ócska puskával lőtte le; vadászni vitte magával, és megtanította tökéletes nesztelenséggel osonni a hóban. Ilyenkor nem nevezte ruszalkának; gyengéden meghúzta a fülét, és kis vadásznőnek nevezte.

– Ha bármit is megtanítok neked – suttogetta –, legyen az az, hogy miképpen mozogj hang nélkül a világban, Nyina Boriszovna. Ha nem hallják, hogy jössz, soha nem kerülsz a kezük közé. Engem még nem kaptak el.

– Kicsodák, papa?

– Sztálin emberei – köpött a férfi. – Azok, akik falhoz állítanak, és agyonlőnek, ha kimondod az igazságot... azt, hogy Sztálin elvtárs egy hazug, gyilkos disznó, aki szarik az egyszerű emberekre. Megölnek, ha ilyen dolgokat mondasz, de csak akkor, ha meg tudnak találni. Tehát legyen nesztelen a lépted, és soha nem fognak levadászni. Hanem te fogod levadászni őket.

Így folytatta órákon át, amíg Nyina el nem bóbiskolt. *Sztálin elvtárs egy grúz féreg. Sztálin elvtárs egy gyilkos szarházi.*

– Ne hagyd, hogy ilyen dolgokat mondjon – súgták neki a ruhákkal seftelő öregasszonyok, amikor elment hozzájuk cseberelni. – Nem vagyunk annyira a világ végén, hogy ne juthatna rossz fülbe, amit beszélünk. Apád majd agyonlöveti magát, a szomszédjaival együtt.

– A cárra is azt mondja, hogy egy gyilkos szarházi volt – tette szóvá Nyina. – Meg a zsidókra, meg a bennszülöttekre, és minden fókavadászra, aki dögöt hagy a mi partszakaszunkon. Szarba vesz mindent és mindenkit.

– Sztálin elvtársról ilyen mondani más!

Nyina vállat vont. Ő nem félt semmitől. Ez is egy átok volt, ami a Markov családon ült; egyikük sem félt a vértől, a sötétségtől, de még a fák között rejtőző Baba Jaga legendájától sem.

– Baba Jaga fél éntőlem – mondta Nyina egy másik falubeli gyerekeknek, amikor ádázul összemarakodtak egy törött babán. – Jobban jársz, ha félsz tőlem te is... – és megkapta a babát, oda-lökte neki a gyerek anyja, és a régi módi szerint keresztet vetett magán, olyanképpen, ahogy akkor tették az emberek, amikor még nem tudták, hogy a vallás a tömegek ópiuma.

– Vakmerőség, a fene egye meg – mondta Nyina apja, amikor meghallotta. – Ezért fog az összes gyerekem előttem meghalni. Aki semmitől sem fél, az meghülyül. Jobb félni egy dologtól, Nyina Boriszovna. Helyezd abba az összes félelmet, és így éppen eléggé óvatos leszel.

Nyina meghökkenve bámult az apjára. A férfi roppant nagy volt, vad, mint egy farkas; Nyina nem tudta elképzelni, hogy bármitől is fél.

– Te mitől félsz, papa?

A férfi Nyina füléhez tartotta a száját.

– Sztálin elvtárstól. Mi másért élnék egy tengerméretű tó szélén, a világ legkeletibb végén, amin túl már leesne az ember a földről?

– Mi van a világ legnyugatibb részén, amin túl már nem mehetünk, mert leesnénk? – A nap nyugat felé haladt, hogy végül alábukjon, és Oroszország legnagyobb része nyugatra terült el, de ezen kívül Nyina jószérével semmit sem tudott. A faluban csak egy iskolamester volt, akinek a tudása nem sokkal múlta felül a gyerekekét, akiket tanított. – Mi van egészen nyugaton?

– Amerika? – Nyina apja vállat vont. – Istentelen ördögök. Rosszabbak, mint Sztálin. Tartsd távol magad az amerikaiaktól.

– Engem sosem kapnak el. – Nyina megpaskolta a lábujjait. – Nesztelenül járok.

Az apja ivott erre egy korty vodkát, és megvillantotta a ritka, késpengeszerű mosolyai egyikét. Ez egy jó nap volt. A jó napok után mindig újra rosszak következtek, de Nyina sosem zavartatta magát emiatt, mert gyors volt, csendes, nem félt semmitől, és mindig kartávolságon kívül maradt.

Mígnem betöltötte a tizenhatot, és aznap az apja megpróbálta belefojtani a tóba.

Nyina a parton állt; tiszta, hideg alkonyat volt. A tó befagyott, sötétzöld jégpáncél borította, oly áttetsző, hogy látni lehetett a jó-

val alatta húzódnó feneket. Amikor napközben a jégfelszín felmelegedett, rianások nyíltak, reccsenések és dörrenések közepette, mintha a tó ruszalkái viaskodnának a mélyben. A parthoz közel a téli szél által a száraz felé sodort türkizszínű jégdarabok torlódtak egymásra, Nyinánál magasabb tömbökben. Néhány évvel korábban ezek a fagyott hullámok olyannyira mélyen behatoltak a partra, hogy a tankhoji állomást teljesen maga alá borította a szélfúttá, kék jég. Nyina a rongyos kabátjában álldogált, zsebre dugott kézzel, és azon merengett, vajon itt lesz-e még, vajon látja-e még a tavat befagyni jövőre. Tizenhat éves volt, ennyi időskorokra már az összes nővére elment otthonról, többnyire gömbölyödő hassal. *Egyformák mind, a Markov lányok* – sugdolózták a faluban. *Mind romlottak lesznek.*

– Engem nem érdekel, ha romlott leszek – jelentette ki Nyina hangosan. – Csak nagy hasat nem akarok.

Amde olybá tűnt, hogy az ő apja lányai semmi egyebet nem csinálnak, csak felnőnek, üzekedni kezdenek, és elmenekülnek. Nyina nyughatatlanul toporgott a parton, az apja pedig tántorogva jött elő a viskóból, derékig meztelenül, nem véve tudomást a hidegről. Otrombán tetovált sárkányok és kígyók tekeregtek a karján, és gőzölgött a teste. Tivornyázós időszakában volt egy ideje, napokon át vodkát nyakalt, és őrült dolgokat mormogott, de most mintha ismét tiszta lett volna a feje. Nyinára meredt, napok óta most vette észre először, és különös fény villant a szemében.

– A Vénember vissza akar kapni téged – mondta társalogva.

És farkas módjára a lánya után vetette magát, bár Nyina futásnak eredt, és három öles ugrással a fák felé vette az irányt, mielőtt a hatalmas kéz a hajába markolt, és lerántotta a lábáról. Nyina olyan erővel esett a földre, hogy a világ szétfolyt körülötte, és mire ismét élesek lettek a kontúrok, arra lett figyelmes, hogy a hátán van, a bakancsa kaparja a földet, miközben az apja a tükörsima tóhoz vonszolja.

A jég az évnek ebben a szakában embermagasságúnál is vastagabb volt, de akadtak rések, ahol elvékonyodott. A falu iskolamestere, aki a tavat illetően kevésbé volt tudatlan, mint a legtöbb dologgal kapcsolatban, amit tanított, mondott valamit melegebb vízcsatornákról, amelyek a mélyebb hasadékból eléggé magasra jutnak ahhoz, hogy lyukakat törjenek a felszínen – és az apja most

az egyik ilyen lyukhoz vonszolta Nyinát a jégen át. Térdre esett, betörte a vékony jégkérget, és a dermesztő víz alá nyomta a fejét.

Félelem csapta meg ekkor a lányt, idegen és tüskés volt, mint az újonnan formálódó dér. Még akkor sem félt, amikor az apja a hajánál fogva vonszolta a tó felett; túlságosan is gyorsan történt az egész. De ahogy magába nyelte a sötét víz, lavina módjára omlott rá a rémület. Megragadta a víz hidege, látta az alatt kékeszölden és feneketlenül tátongó mélységet, és kinyitotta a száját, hogy sikoltson, de a tó jeges vaskeze ismét bénító erővel öklelt a szájába.

A felszínen hánykolódott a teste, ellenszegülve a hajába csimpaszkodó apjának. Az egyre mélyebbre és mélyebbre nyomta Nyinát a kőkemény kezével, ám a lány lába szabadon kalimpált, és a bakancsa az apja bordáinak csapódott. A férfi szitkozódva felrántotta, Nyina fuldokolva kapkodott levegő után, amely forró késhez hasonlatosan szúrta a tüdejét. Az apja kásásan káromkodott, eleresztette Nyina lucskos haját, a hátára dobta a lányt, és most a torkát ragadta meg.

– Eredj vissza a tóba – suttogetta. – Eredj haza. – Nyina feje ismét víz alá került. Ezúttal sikerült felnéznie a fodrozódó vízen át, fel, túl az apján, az alkonyi égboltra. *Juss fel oda* – gondolta összefüggéstelenül, miközben ismét félelem áradt szét benne – *csak juss fel oda* – és vaktában kinyúlt a keze... De nem az eget érintették az ujjai. Hanem az apja övéen himbálózó összecukott borotvát.

Nyina nem érzékelte, ahogy az ujjai köré záródnak. A hideg belemélyesztette a fogait, és lefelé húzta. De Nyina látta önmagát mozdulni a tó vizén át, amely fojtogatta, látta, ahogy a keze kinyitja a borotvapengét, és szilaj suhintással belehasít vele az apja kezébe. Aztán az apja eltűnt, és Nyina kiküzdötte magát a vízből, egy törött jégzilánk kis híján elvágta a torkát, de a borotvát a kezében tartotta, és szabad volt.

Zihálva feküdtek a lék két oldalán. Az apja a kezét szorongatta, amit Nyina majdnem csontig hasított; skarlátpiros vércsík folyt belőle a befagyott tóra. Nyina az oldalára vergődött, vacogva a csontjáig hatoló hidegtől és rettenettől, máris jégkristályok formálódtak a szempilláin és a haján, és a jég vágta torkából vércsík folyt. Még mindig az apja felé tartotta a borotvapengét.

– Ha még egyszer hozzám érsz – mondta összekoccanó fogakkal –, megöllek.

– Te egy *ruszalka* vagy – mormogta a férfi, meghökkenve a lánya dühén. – Téged nem fog bántani a tó.

Heves borzongás rázta meg Nyinát. *Nem vagyok ruszalka – ordította volna legszívesebben. Előbb fogok meghalni, mintsem hogy valaha is még egyszer víz alá kerüljön a fejem.* De csak ennyit mondott:

– Meg foglak ölni, papa. Higgy nekem. – És sikerült visszabotorkálnia a viskóba, ahol elrekeszelte az ajtót, lehámozta magáról a jégtől kérges ruháit, tüzet gyújtott, és meztelenül, reszketve mászott be egy halom ezüstszürke fókaprém alá. Tél derekán a hideg okozta sokk megölte volna, döbrent rá később, de már közelgett a tavasz, a tél szorítása enyhülőben volt, és így sikerült életben maradnia. *Megvan az egyetlen félelmem* – gondolta. Attól a naptól kezdve Nyina Boriszovna Markova úgy volt vele, hogy ami őt illeti, ha nem fulladásos halálról van szó, nem érdemes félni. Amíg az apja a vadászkunyhóban kialudta az indulatát, Nyina a prémekek alatt didergett, még mindig a borotvát szorongatva, csuklásszerű zokogásban törve ki, valahányszor eszébe jutott az arcát elborító víz, ahogy a fémes ízével megtölti a száját és az orrát. *Pucoljál innen* – dörömbölt a gondolat. *Hová? Mi a tó ellentéte? Mi a vízbefúlás ellentéte? Mi van egészen nyugaton?* Képtelen kérdések. Nyina ráébredt, hogy félig-meddig részeg. Ismét bemászott a prémekek alá, aludt, mintha halott volna, és amikor felébredt, érdes volt a torka a rászáradt vértől, ahol a tó megpróbálta megölni a jeges ujjával, és csak egyetlen tiszta, hideg gondolat volt a fejében.

Pucoljál innen.

4. FEJEZET

JORDAN

1946 áprilisa

Boston

Ééés ez az! A megpörkölt labda elsuhan a vetődő Johnny Pesky mellett...

– Garrett – mondta Jordan a barátjának, miközben felzúgott körülöttük a tömeg a Fenway Park lelátóján. – Tudom, hogy a megpörkölt labda elsuhant Johnny Pesky mellett. Itt vagyok, láttam a megpörkölt labdát elsuhanni Johnny Pesky mellett.

Tökéletes tavaszi nap volt: a külső játéktér gyepének illata, a közönség moraja és zúgása, a ceruzák sercegése a jegyzőkönyveken. Garrett vigyorgott, és felhagyott a részletes kommentálással.

– Valld be, hogy hiányzott neked a meccsre járás, amíg én kiképzésen voltam. – Jordan nem állta meg, hogy fel ne emelje a Leicát egy kattintás erejéig. A mosolygáskor jelentkező gödröcskéivel, a széles vállával és a rövid, barna üstökébe húzott Red Sox sapkájával Garrett olyan szemrevaló módon amerikai volt, mint egy Coca-Cola reklám. Vagy mint egy toborzóplakát: a végzős éve közepén vonult be, Jordannek adva az osztálygyűrűt, de a háború véget ért, még mielőtt Garrett befejezte volna a pilóta-kiképzést.

– Persze, hiányoztak a baseballmeccses randik – felelte Jordan játékosan. – Talán nem annyira, mint amennyire az hiányzott,

hogy Ted Williamst lássam harmadikként ütni a háború alatt, de...

Garrett lepöccintett egy mogyoróhéj darabot Jordan lófarkáról.

– Lefogadom, hogy én jobban néztem ki a légierős egyenruhában, mint Ted Williams.

– Ebben biztos vagyok, mert Ted tengerészgyalogos volt.

– A tengerészgyalogosokat csak azért találták ki, hogy illegesék magukat a bálókban.

– Ezt nem mondanám egy tengerészgyalogosnak sem.

– Nincs annyi eszük, hogy értsék a viccet.

Amikor legközelebb a Yankees volt soron az ütésben, Jordan felemelte a Leicát. Csak a sötétkamrában fogja megtudni, sikerült-e megragadnia azt a pillanatot, amikor az ütő a legmagasabbra lendül. Hibátlan időzítés; minden nagy fotósnak erre van szüksége jó akciófelvételek készítéséhez.

– Eljössz most vasárnap ebédre? – Garrett beletúrt a földimogyorós zacskójába. – A szüleim meghívtak.

– Nem azt remélik, hogy valami bostoni egyetemista lányt viszel haza?

– Ugyan már, tudod, hogy imádnak téged.

Valóban imádták, akárcsak Garrett, ami meglepte Jordant. Akkor jöttek össze, amikor Jordan elkezdte a középiskolát, és Jordan kezdettől fogva eltökélte, nem fogja hagyni, hogy összetörjön a szíve, amikor a fiú továbblép. Középiskolából a végzősök egyetemre mentek, vagy háborúzni, de így vagy úgy, továbbléptek. És ez rendjén is volt ilyenformán, mert Jordan szemében nevetésnek tűnt, ha valaki rögtön érettségi után összeházasodott a középiskolai kedvesével (és nem számított, hogy az apja azt mondta, szerinte teljesen rendben volna ez). Nem, Garrett Byrne valamikor tovább fog lépni egy új lány kedvéért, Jordan pedig egy kicsit szomorú lesz, de hátraveti majd a haját, a nyakába akasztja a Leicáját, és európai haditárségekbe megy dolgozni, ahol francia férfiakkal lesz viszonya.

Csakhogyan Garrett nem lépett tovább. Visszatért, és folytatták a délutáni baseballmeccses randizást meg a vasárnapi ebédeket a szüleinél, akik éppúgy odavoltak Jordanért, mint ahogyan Jordan apja odavolt Garrettért. A szülői várakozásoknak ez a térdremegtető súlya mindent oly határozottá, oly elrendezetté

tett, hogy egy utazás az európai haditérsegekbe, egy fotózással egybekötve a *LIFE* részére, nagyjából annyira tűnt valószínűnek, mint a kiruccanás a holdra.

– Ugyan már. – Garrett lopva a derekára tette a karját, és megbirizgálta az orra hegyével a fülét, amitől Jordannek ugyan-csak megremegett a térde. – Vasárnapi ebéd. Utána elmehetünk kocsikázni, megállhatunk valahol...

– Nem tehetem – mondta Jordan sajnálkozva. – Misére megyek apával és Mrs. Weberrel.

– Bizonyára komoly a dolog. – Garrett ismét elvigyorodott. – Na, és mi van apádnak ezzel a *Fräuleinjával*?

– Nagyon kedves. – Volt azóta egy újabb vacsora, ezúttal Anneliese Weber apró, takaros otthonában; a vendéglátó melegen, szívélyesen viselkedett, és ropogós sült *Schnitzelt**, továbbá valami rózsaszín cukormázaz, rumba áztatott osztrák tortát készített. Jordan apja összeviszsa olvadozott, miközben Anneliese felszolgált neki, Jordan pedig máris rajongott a kis Ruthért, aki suttogva kérdezte tőle, hogy van a *der Hund*. Nagyon jól, abszolúte jól sikerült a találkozás.

Jordan nem tudta, miért, de egyre csak az a kép járt a fejében továbbra is. Anneliese Weber a megvilágítás és a lencsék teremtette különös pillanatban nagyjából annyira látszott lágynak és jószágosnak, mint egy nyitott borotva.

– Nagyon kedves – mondta Jordan ismét. A Sox 2-4-re kapott, és Jordan meg Garrett rövidesen a többi szurkoló között araszoltak kifelé a Fenwayből, a lábuk alatt földimogyoróhéjak és eldobott jegyzőkönyvek ropogtak.

– Azért ez így is a mi évünk – jelentette ki Jordan. – Az idén mindent megnyerünk. Eljössz velem a bolthoz? Megígértem apának, hogy benézek.

Kéz a kézben vágta át a meccs közönségén, és végül kilyukadtak a Commonwealthre. *Ez az a nap* – gondolta Jordan, az a hirtelen tavaszi nap, ami egy túlságosan hosszúra nyúlt tél végén szokott következni. Ahogy Jordan és Garrett rátértek a Commonwealth közepének sétálószakaszára, olybá tűnt, mintha a kabátokat félrelökve egész Boston kijött volna a szabadba, sugárzón fordultak az

* szelet (német)

ég felé a sápatag arcok, miközben az emberek a melegtől teljesen megmámorosodva botorkáltak. Ezért imádta Jordan Bostont – volt a polgáraiban valami, ami különös módon egygé kovácsolta őket, inkább kistelepüléshez hasonlóan, mint nagyvárosi módon. Mintha mindenki ismerte volna egymást, egymás fejfájásait és titkait... És ettől Jordan homloka ráncba szaladt.

– Bárcsak többet tudnék róla – hallotta a saját hangját.

– Kiről? – Garrett a történelemprofesszoráról beszélt, aki arra sem volt hajlandó, hogy fontolóra vegye, hogy a hasára ütve, haranggörbe szerint osztályozzon.

– Mrs. Weberről. – Jordan a Leica pántjával babrált, azt kívánva, bárcsak ne mondott volna semmit.

– Mit szeretnél tudni? – kérdezte Garrett észszerűen. A Hotel Vendome előtt haladtak el, és Jordan majdnem egy Chevrolet kupé elé lépett. Garrett húzta vissza. – Óvatosan...

– Ez az – mondta Jordan. – Óvatos. Nem nagyon beszél semmiről.

– Komolyak vele apád szándékai? – Garrett meghúzta Jordan lófarkát. – Talán ez a te problémád.

– Nem vagyok féltékeny! – Jordan szeme megvillant. Aztán engedékenyebben hozzátette: – Jó, talán egy kicsit, egy nagyon kicsit. De szeretném, ha apa boldog lenne, tényleg. És Mrs. Weber jót tesz neki. Látom. Csak... szeretnék többet tudni róla.

– Miért nem kérdezed őt?

A McBride's Antikvitás boltja a Newbury és a Clarendon sarkán volt. Kopottas kőlépcsők vezettek fel egy ajtóhoz, amelyen ódon bronz kopogtató függött, a jókora kirakatüvegen megfakult betűk alkotta felirat aranylott. Jordan összevonta a szemöldökét a kirakat láttán; az előző napi rojtos lámpaernyők és a viktoriánus kalapállvány helyére egy divatjamúlt, csipkés menyasszonyi ruhát viselő próbababa és bársonytálcán csillogó régi gyűrűk kerültek. Jordan felsietett a lépcsőn Garrett előtt, és hallotta az édes csilingelést, ahogy kinyitotta az ajtót. Nem lepődött meg nagyon, amikor meglátta, hogy az apja a pult előtt áll, és birtoklón fogja Anneliese Weber kezét.

– Csodás hírem van, kisasszony.

Jordan nem tudta volna meghatározni, miért, de vegyes érzések támadtak benne – hogy miért szorult össze a szíve az örömtől,

amikor látta a régi gránátok és gyöngyök alkotta fürt csillogását az osztrák özvegy kezén, és hogy mennyire boldognak látszik az apja, miután odatette – és hogy miért rándult össze a gyomra, miközben a leendő mostohaanyjához lépett, hogy megölelje.

– Egyszerűen kérdezd meg tőle – mondta Garrett. Jordannek két nappal később nyílt erre lehetősége, amikor a Mrs. Weber elhívta őt esküvői ruhát vásárolni. Miközben a Newbury Streeten lépdelt, és Jordan még azon törte a fejét, miképp térjen rá közönyös hangon a kérdéseire, amelyeket szeretett volna feltenni, Mrs. Weber magához ragadta a kezdeményezést.

– Jordan, remélem, nem érzed úgy, hogy megszólításként nekem kijár a... nos, nem a *Mutti**, feltételezem, hanem az *anya*, vagy *mama*... – Elmosolyodott Jordan arckifejezése láttán. – Bután hangzana ez a te korodban.

– Egy kicsit.

– Hát, engem biztosan nem kell így hívnod. Nem szándékozom anyád helyébe lépni... apád beszélt nekem róla, és amint hallom, elragadó asszony volt.

– Nem nagyon emlékszem rá. – *Igazából csak a hiányára, miután beteg lett. Meg a sok okra, hogy miért, amiket nekem nem mondtak el, így hát próbáltam magam okokat kitalálni.* Jordan nagyon szeretett volna többre emlékezni ennél. Vetett egy oldalpillantást Anneliese-re, aki kék tavaszi kabátban, a retiküljét a kesztyűs kezében tartva lépdelt; a cipője sarka keményen kopogott a járdán. Jordan nagydarabnak, ormótlannak, és a fényképezőgépe nélkül meztelennek érezte magát mellette.

– Arra gondoltam, menjünk el a Priscilla of Bostonba – indítványozta Anneliese. – Általában magam készítem a ruháimat, de egy esküvőre valami különleges kell az embernek. Nem tudom, apád megbeszélte-e veled a terveket, a férfiak olyan bizonytalanok tudnak lenni egy esküvő részleteivel kapcsolatban. Úgy gondoltuk, legyen csendes, nappali szertartás, mához három hétre, csak mi négyen a kápolnában, és apád néhány barátja.

– És a te részedről?

* anyu (német)

– Senki. Nem vagyok még elég ideje Bostonban, hogy barátaim legyenek.

– Tényleg? – Furcsának tűnt ez egy olyan nő esetében, aki azt állította, nagyon igyekszik barátokat szerezni, és összeismerkedni a szomszédokkal egy új országban, és ráadásul igen jól beszélt angolul. – Még a közvetlen szomszédod sem, vagy valaki az illatszerboltból, esetleg egy másik anyuka a parkból...

– Nehezemre esik idegenekkel beszélgetni. – Puhatolózó mosolyt villantott. – Remélhetem, hogy leszel a koszorúslányom?

– Persze. – Bár Jordan nem győzött csodálkozni. *Hónapok óta Bostonban vagy, és egyetlen ismerőst sem szereztél?*

– Úgy terveztük apáddal, hogy nászútképpen eltöltünk egy hétvégét Concordban – folytatta Anneliese –, ha tudnál vigyázni Ruthra.

– Természetesen. – Jordan mosolya ezúttal nem volt kényszeredett. – Ruth bűbajos. Már is imádom.

– Így szokott hatni az emberekre – értett egyet Anneliese.

Jordan hangtalanul mély levegőt vett. – Az apjától örökölte azt a szép szőke haját?

Csend állt be.

– Igen, tőle.

– Mit is mondtál, hogy hívták... Kurt?

– Igen. Te milyen színű ruhát tervezel viselni az esküvőn? – Anneliese befordult a butik ajtaján, átvágva az elefántcsontszínű menyasszonyi ruhák és a virágmintás koszorúslány-öltözetek között, elhessegetve az eladó lányokat. – Ez a kék? Remekül illik a bőrdhöz.

Levette a kesztyűjét, hogy megtapintsa a szövetet, Jordan pedig szemügyre vette a kezét, amelyen nem voltak gyűrűk, leszámítva a gránátkövest, amit az ő apjától kapott. Megpróbálta felidézni, látta-e valaha is Anneliese-t jegygyűrűvel, és bizonyosra vette, hogy nem. – Viselhetnéd a régi gyűrűdet, tudod – vetette fel, új irányból próbálkozva.

Anneliese meghökkenni látszott.

– Micsoda?

– Apa egyáltalán nem bánna, ha viselnéd a gyűrűt, amit a férjedtől kaptál.

– Kurt nem adott nekem jegygyűrűt.

– Ausztriában nem szokás?

– De, szokás, csak... – Anneliese egy pillanatig már-már idegesnek tűnt. – Csak nagyon szegények voltunk.

Vagy talán hazudtál arról, hogy férjnél voltál – gondolta Jordan önkéntelenül. *Lehetséges, hogy nem is ez az egyetlen dolog, amiről hazudtál.*

Az apja hangja, megrovón csengett a fülében: *Vad történetek.*

– Azt hiszem, igazad van ezzel a ruhával kapcsolatban. – Jordan a halványkék portékára pillantott, amihez egyszerű, hosszú szoknya tartozott. – Ruth is jól festene kékben, a sötét szemével. A szőkék többségének olyan kék szemük van, mint neked. Biztosan a szemét is az apjától örökölte.

– Igen. – Anneliese az ujjai közé fogta egy halványrózsaszín ruha ujját, és ismét nyugodt volt az arca.

– Nahát, nagyon feltűnő. – Jordan igyekezett kigondolni, hogyan szője tovább a beszélgetést. Nem csak Ruth vagy Anneliese első férje érdekelt, hanem minden – de valami a jegygyűrűvel kapcsolatban kikököntette Anneliese-t, szóval úgy tűnt, itt érdemes tovább kutakodni.

– Ruth ismerte az apját, vagy...

– Nem, nem emlékszik rá. De nagyon jóképű volt. A te ifjú barátod is az. Szeretnéd Garrettet magaddal hozni az esküvőre?

– Ha napközben lesz az esküvő, akkor órán lesz. A szülei azt szeretnék, hogy mérnök legyen, bár őt most már csak a repülés érdekli, semmi más. Garrett soha nem vett részt ütközetben; a háború véget ért, mielőtt magasabb szintű kiképzést kapott volna. A férjed harcolt a háborúban?

– Igen. – Anneliese felvett egy krémszínű kalapot, és a kék szalagját tanulmányozta. Jordan ezután Anneliese családjáról próbált érdeklődni, de ő mintha nem hallotta volna a kérdést. – Úgy tervezed, hogy miután végzel, Garrett után mész a Boston Universityre? – kérdezte válasz helyett.

– Hát... – Jordan meglepetten pislogott. – Szeretnék, de apa nincs oda az ötlettől. Mivel van családi vállalkozásunk, úgy gondolja, hogy nincs szükség egyetemre. – Főleg egy lánynak. – Ő nem járt, és mindig azt mondja, hogy sosem bánta meg.

– Biztos vagyok benne, hogy nem. De neked megvan a magad útja, mint minden fiatalnak. Talán rá tudnánk venni, hogy

meggondolja magát, te meg én. Olykor még a legjobb embereknek is szükségük van terelgetésre. – Anneliese konspiratív mosolyt villantott, Jordan fejére téve a kalapot. – Ez aranyos. Miért nem próbálsz fel a ruhát? A saját részemre pedig erre a rózsaszín kosztümre gondoltam...

Jordan besiklott a próbafülkébe, jobb meggyőződése ellenére hagyta elterelni a figyelmét. Először úgy gondolta, hogy egy mostohaanya nagyszerű gyógyírt jelentene az apjának a magányosságára – aztán, tekintve, hogy mennyi mindent nem tudott erről a nőről és az életéről még most sem, hogy készült a családjuk részévé válni, valami nyugtalanítót érzett. Egyszer sem jutott eszébe, hogy egy mostohaanya... nos, szövetséges lehetne. *Talán rá tudnánk venni, hogy meggondolja magát, te meg én.* Ez mosolyra fakasztotta Jordant, miközben belebújt a szoros derekú, fodros szoknyás kék ruhába, hallgatva a fal túloldalán átöltöző Anneliese ruháinak susogását. *Vajon komolyan gondoltad?* – tűnődött Jordan. *Vagy csak megpróbáltad elérni, hogy ne kérdezősködjem tovább.*

– Gyönyörű – jelentette ki Anneliese, amikor Jordan előlépett. – A megtestesült amerikai szépségideál.

– Te pedig elragadóan nézel ki – felelte Jordan őszintén. Anneliese filigrán termete elegánsan festett a babarózsaszín kosztümben, ahogy megperdült benne a háromrészes tükör előtt. Egy eladólány csatokkal tüsténkedett, Jordan pedig közelebb lépett, hogy megigazítsa a ruha ujját. – Tényleg segítenél nekem, hogy apa meggondolja magát az egyetemmel kapcsolatban? Az emberek többsége azt mondja, csacska dolog erre vágyani, amikor van egy kedves udvarlóm, és vár rám egy hely az üzletben.

– Butaság. – Anneliese lesimította a blézert a derekán. – Az olyan okos lányokat, mint te... még egy bevarrást ide? ...arra kell bízni, hogy többet akarjanak, ne kevesebbet.

– Te az én koromban többet akartál? – Jordan nem tudta megállni, hogy ne csússzon ki a száján a következő kérdés, ami felötlött benne. – Azt mondtad, jártál egyetemre. Melyik volt az?

Anneliese kék szeme elgondolkodónak tűnt, amikor a tekintete találkozott az övével a tükörben.

– Nem bízol meg bennem teljesen, Jordan – mondta végül, nagyon enyhén idegenszerű kiejtéssel. – Nem, ne tiltakozz. Telje-

sen rendjén van ez. Szeretted az apád, és a legjobbat akarod neki. Én is.

– Nem arról van szó, hogy... – Jordan érezte, hogy elvörösödik az arca. *Miért muszáj neked kutakodnod?* – korholta önmagát. *Miért nem tudsz egyszerűen csak ugrándozni és sikongatni, mint egy normális lány egy menyasszonyiruha-boltban?* – Nem vagyok bizalmatlan... egyszerűen csak nem ismerlek, és...

Anneliese hagyta, hogy vívódva elhallgasson.

– Engem nem könnyű megismerni – mondta végül. – Megszenvedtem a háborút. Nem esik jól beszélnem róla. És mi, németek, még a legjobb pillanatainkban is visszafogottabbak vagyunk, mint az amerikaiak.

– Azt hittem, osztrák vagy – mondta Jordan, mielőtt észbe kapott volna.

– Az vagyok. – Anneliese elfordult, hogy megvizsgálja a szoknya szegélyét a tükörben. – De fiatal lányként Heidelbergbe mentem... egyetemre, hogy válaszoljak a kérdéseidre. Ott tanultam angolul, ott ismerkedtem meg a férjemmel. – Mosolygott. – Most már többet tudsz rólam, szóval folytathatjuk a vásárlást, és kereshetünk egy ruhát Ruthnak? Van nem messze egy gyermekruhabutik.

Jordan arca akkor is vörösölt, amikor távoztak az üzletből a csomagjaikkal. *Féreg vagyok*, gondolta magában, lélekben önmagába rúgva, de úgy tűnt, Anneliese nem neheztel; a táskáját lóbálta, és felemelte az orrát, hogy beleszippantson a szellőbe.

– A korábbi férjem azt mondaná erre, hogy vadászidő – kiáltott fel múltidézőn. – Én nem vagyok jó vadász, de mindig szerettem az ilyen napokon bevenni magam a fák közé. A tavaszi szellő minden erdei illatot egyenesen odahoz az ember orrába.

Jordan eltűnődött, vajon miért rándul össze megint a gyomra, miközben Anneliese teljesen közvetlen stílusban társalog vele. De összerándult, és szerette volna tudni az okát.